உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸாம்பாயபரப்பிரம்ஹணே நமஃ.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆபாசஞானநிரோதம்.

இஃது,

சித்தாந்தத்தலைவர்க்குத்

தொண்டுபூண்டொழுகும்

சூளை,

சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

MADRAS:

PRINTED AT THE MEMORIAL PRESS,

No. 39, THUMBOO CHETTY STREET.

15th October 1882.

Registered Copy-Right.

னவேண்டாது. சதசத்தாகியபசுவுக்கே பாசம்விலகவேண்டியபடியா லிந்தவிசாரம் அவசியமாதல்பெறும். தன்னிலக்கணமும், தலைவனிலக்கணமும், தனக்குந் தலைவனுக்கு மிடையாகநின்ற பாசவிலக்கணமும் அறிந்து மலத்தினின்றுங்கழன்று சிவனையணைந்து இன்பநுகரவேண்டிய சீர்ப்பாடு பசுவுக்குண்டாவதாகச் சைவநூல்கள் கூறுவதமையும். ஏகமாகிய பிரமம் தன்னை யேகமென்று விசாரிப்பதெற்றுக்கு? பிரமத்துக்குவேறுபொருளிருந்தாலன்றோ விரண்டென்னு மெண்ணுக்கேனு மிடமுண்டாகும்? இரண்டாவது பொருளே யில்லாதபோது ஏகமென்னுஞ்சொல்லெங்கிருந்து பிறந்தது? ஏகமென்னுஞ் சொல்லொன்று பிரமத்துக்கிரண்டாவதாக முளைத்ததே புதுமையாம். இப்படியே பிரமம்-சத்து என்பனவாதி பேர்களமைந்தமையும் புதுமையே! இவை விவகாரத்தால் வந்தபேரொன்பார்கள். விவகாரத்துக்கு மதுவே நியாயமாகி யலக்கணுண்டாயழியும். அன்றியும், காலத்திரயத்து முள்ளது சத்தென்பது கேவலம் ஆபாசமாம். சத்தேயன்றோ வுள்ளது? அதனோடு காலத்திரயமுளதாகப் பெற்றதென்னை? சத்தொருமுதலும், காலமொரு முதலுமாகின்றமையால் ஏகமெடுபட்டுப்போம். என்றுஞ் சத்தாகியசிவ மொருபடித்தாயிருக்குந் தன்மைத்தென்னுஞ் சைவமுடிபோவெனிற் காலம் பாசத்தில்வேறனதன்றென்னுந்துணிவா லிழுக்கடையாது. இன்னமுரண்கொண் டிழிவுற்ற மாயாவாதம் சைவசித்தாந்தத்தி லொப்பமுடிந்த சமசரமாதல்சாலாது. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—பசு - சதசத்து. இஃது ஜநநமரணப்பட்டு வருந்துந் தன்மைத்து.

மாயாவாதி,—சதசத்து-ஒரோவொருகாலத்துளதும், ஒரோவொருகாலத்திலதுமாவது.

இவ்விருகூற்று மொன்றெனச் சாதிக்கவேண்டி ஆன்மா ஜநநப்பட்டபோது தோற்றமா யுளதாகலின் ஒரோவொருகாலத்துளதுஎனவும், அது மரணப்பட்டபோது தோற்றமா யிலதாகலின் ஒரோவொருகாலத்திலது எனவும் அறிவுகெட்டுரைக்கு மாயாவாதியை மதமடங்கச் செய்வாம்.

சைவநூல்கள் ஆன்மா ஜநநப்பட்டதை யோர்தேகத்தை யெடுத்ததெனவும், மரணப்பட்டதை யோர்தேகத்தை விடுத்ததெனவுங் கூறும். எடுக்கப்பட்டதும், விடப்பட்டதுமாகிய தேகத்துக்கு வேருக வதையெடுத்ததும், விடுத்ததுமாகிய வான்மா ஸதோதயமாயுளதென்பது தீர்மானமாகையால், ஒரோவொருகாலத்துளதும், ஒரோவொருகாலத்திலது மாவது என்று ஆன்மவிலக்ஷணங்கூறு மாயாவாதத்தோடு எங்ஙனேசைவம் ஸமானம்பெறும்? உள்ளது இல்லதாவதும், இல்லது உள்ளதாவதுங் கூடாமையாலுள்பொருளெக்காலத்து முள்ளதும், இல்பொருளெக்காலத்துமில்லதுமாகவேமுடியும். ஜநநப்பட்டபோது தேகத்திற் கூடியுள்ளதும், மரணப்பட்டபோது தேகத்தை நீங்கியுள்ளதுமாகிய விருப்பு மாருமையா லுள்பொருளாகிய வான்மாவெப்போது முள்ளதென்பதே தீர்மானம். ஒருதேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்தவான்மா வேறுதேகத்தை யுடனே வினைக்கிடாக வெடுத்துக்கொள்வ துண்டாக்கயாலும், எடுத்தெடுத்தும், விட்டுவிட்டு முழன்று திருவருளான் மலங்கழன்றபோது சிவனேடு வேறறக்கலந்து சிவாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டு நித்தியமாக நிற்பதொன்ருகையாலும் ஆன்மாவென்று முள்ளதென்பது சாதிக்கப்பட்டது. பரமார்த்தத்தி லில்லதும், விவகாரத்திலுள்ளது மென்று ஜீவலட்சணத்தைப் பிரதிபாதிக்கு மாயாவாதமும், சத்தோடு சேர்ந்து சத்தாயும், அசத்தோடுசேர்ந்து அசத்தாயுஞ் சத்துமசத்துமாகாமல் சதசத்தாயுள்ளதென்று ஜீவலட்சணத்தைப் பிரிதிபாதிக்குஞ் சைவசித்தாந்தமு மொன்ருவது எங்ஙனங் கூடும்? அசத்தோ டொருகாலத்துஞ் சத்தோடொருகாலத்துஞ் சேர்ந்திடு முண்மையா லிரண்டுகாலத்து மான்மா நித்தியமென்பது பெறப்படுதலால் ஒரோவொருகாலத் துள்ளது மில்லது மென்று பிதற்று மஸப்யத்தோ டொன்ருது! ஒன்ருது!! அசத்தோடு சேர்ந்தது பெத்தமும், சத்தோடு சேர்ந்தது முத்தியுமாகையால் இவ்விரண்டையு முடைய தொருபொருளை யோர்காலத்துள்ளது, ஓர்காலத்தில்லது என்றுகூறுவது சர்வாஸங்கதம். ஜீவனது மலத்தையே விவகாரமெனவும், மலநிவிர்த்தியையே பரமார்த்தமெனவுங்கொண்டு புலம்புமம்மதத்தைப் பசுமார்க்கமென்று மேலோர்நிச்சயித்தலால், அநாதிமுத்தசித்துருவாகிய பதிஞானங் கைகூடப்பெருத பதிதமார்க்கமென்பதே தீர்மானம்.

சைவர்,—பாசம்-அசத்து. இஃது பொய்யாகித் தோன்றி நின்றழியுந் தன்மைத்து.

மாயாவாதி,—அசத்து, சொன்மாத்திரையாயுந் தோற்றன் மாத்திரையாயுந் தனக்கெனப் பொருளொன்றின்றித் தோற்றுவது.

இவ்விருகொள்கையுமொன்றேயெனச்சாதிக்கவெழுவர். அதுகூடாது. பொய்யாகியென்றது உருத்திரியுங் காரியப்பாட்டை யென்றறிக. கடகமாயிருந்த பொன் சரப்பளியாகுங் கால் முன்னிருந்த தோற்றம் மறைந்தாலும், மீண்டுமதுகடகமாகுங்காற் சரப்பளித்தோற்ற மறைந்ததாலுங் காரியத்திரிவையே பொய்யென்றல் சாலும். அதுபோலுவமித்தறிக. அன்றியும், ஒளிக்கு முன்னிருண்முனைத்துத் தோன்றுதவாறுபோற் சத்தாகிய சிவத்துக்கு முன்னர் அசத்தாகிய பாசமுனைத்துத் தோன்றுமையாலு மதனைப் பொய்யென்றல் பொருந்தும். கதிரொளியினது சத்திக்குமுன்ன ரிருட்சத்தி யடங்கிக் கிடந்ததன்றி யவ்விருளாகியமுதல் அறவே நசித்ததின்றெனவறிக. இப்படியேயன்றோ விருட்சத்திக்கு முன்னர் நேத்திரப்பிரகாசசத்தி யடங்கிக் கிடக்கும்? நேத்திரப்பிரகாச சத்தி யிருட்சத்திக்கு முன்னர் தலையெடுக்காததுகொண்டு அதற்கபாவஞ் சொல்ல முடியாதாற்போலவே யன்றோ சத்தின்பிரகாசத்துக்கு முன்ன ரப்பிரகாசத்தை யடைந்திருப்பதுகொண்டு அசத்தென்னுமோர் முதல்கிடையாதென்று சொல்லப் பண்டிதராயுள்ளபேர்க்கு நாவெழமாட்டாது? சத்துக்கு முன்னரசத்தும், அசத்துக்கு முன்னர் சதசத்துந் தலையெடுக்காமையா லவற்றை யில்பொருளென்றல் கூடாது! கூடாது !! அவ்வவற்றின் சத்திகளேயன்றி முதல்கெடாதிருக்கு முண்மையால். காரணத்தா லுண்மையுங் காரியத்தா வின்மையுமாகு மிலக்கணங் கண்டபின்ன ரவ்வசத்துக் கபாவஞ்சொல்லுதல் யாண்டு மிசையாதெனவறிக. மேலிடத்திற் கம்பளம்-மயிர் முதலிய வுபமானங்

களைக் காரியகாரணங்களாக விளக்கி யுண்மையை நிறுத்தியபடியாலு மீண்டுணர்த்தப் புகுந்த அசத்தினதுதன்மை வெளிப்படும். இந்தவிசாரத்தாற் பொய்யாகியென்று அசத்தைப் பிரஸ்தாபித்த வுண்மை வெளிப்படலா வினித்தோன்றி நின்றழியுந் தன்மைத்து என்பதையு முறையே விளங்க வுரைப்பாம்.

அசத்தென்னும்பாசம் உபாதானமாயிருந்து அதினின்றும் பிரபஞ்சகாரியமுண்டாவதனையே தோற்றமெனவும், அந்தக்காரியம் தனது வியாபகத்திலியங்க விடங்கொடுத்திருப்பதனையே திதியெனவும், அது தன்னி லொன்றுபட்டொடுங்கி மறைவதனையே லயமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுகையால், தோன்றுதல், நிலைபெறுதல், அழிதல் என்னு முத்திறப்பாகு பாடுகளு மினைத்தென வெளிப்பட்டன. காரியமுண்டானபோதும், காரியம் நிலைதிரிந்தபோதும், காரியம் அழிந்தபோதும் உபாதானமாகிய காரணமழிந்ததின்றாகலின், அவ்வுபாதானமாகிய அசத்தை யபாவப்பொருளென்றல் சாலாது. அஃதபாவப்பொருளாகுமேற் புனருற்பவமொடுங்கினவிடத்தினின்று மீளவுண்டாமென்னுந் தருக்கமழியாநிற்கும். காரியமுங் காரணமு மழிந்து அபாவமாகுகையில், எண்ணிறந்த கற்பங்களையிசைக்கும் வேதாகமங்களுக்குஅப்பிராமாணியத்வமுண்டாம். பிரமம்நித்தமாகையா லதனிடத்திலத்யாஸமாகத்தோன்றிநின்று மறைந்துவரு முலகத்தையே கற்பபேதங்களால் வேதாதிகள் கழறுவதெனின், மேலிடத்தி லத்யாஸவாதத்தையும், காரணகாரியவாதத்தையு மினிது விளக்கிச் சகசீவ பரங்களினது விஜாதித்தன்மையை விரித்துள்ளே மாகையால் அது கூடாது. பிரமத்தையே யுலகஸ்ருஷ்டிக்குப் பரமகாரணமாக வேதாதிகள் கூறுவதின்றோவெனின், அதனுண்மையை விரிப்பாம். நிலங்குளிர்ந்தவழி யதனிடத்திட்ட வித்தினிடத்திருந்து அங்குரமுண்டாயினமையால் பிரமமே ஜகத்காரணமென்றலமையும். நிலம், வித்து, அங்குரம் என்னும் பாகுபாடுகளை விசாரிக்குங்கால், நிலத்திலிருந்துவித்தில்வழிஅங்குரந்தோன்றுமாறெங்ஙனம்.? நிலமில்வழியும் வித்தினின்று மங்குரந்தோன்றுமாறெங்ஙனம்? அங்குரமாகியகாரியம் வித்திலுண்டானதா? அல்லது நிலத்திலுண்டானதாவென்று யோசிக்கையில் வித்தினிடத்ததேயாகி யெப்படி நிலத்திலுண்டானதென்றுகூற லமையாதோ, வப்படியேயன்றோ வுலகமாகியகாரி

யம் மாயையிலுண்டானதேயாகிப் பிரமத்தினிடத்ததென்று கூறு தல்பேதிக்கப்பட்டழியும்? பிரமம், மாயை, உலகம் என்னும் பாகு பாடுகளை விசாரித்து உபமேயமாகிய விவற்றினுண்மையைமே ற்காட்டியவுபமானவாயிலாகத்தெளிந்திடுக. அங்குரம் வித்திலுண் டாயிற்றென்றாலும், அல்லது நிலத்தி லுண்டாயிற் றென்றாலும் எப்படிப்பொருந்தி யுண்மைக்குக் கெடுதி நேர்ந்திலதோ, அப்படி யேயன்றோ வுலகம் மாயையி லுண்டாயிற்றென்றாலும், பிரமத்தி லுண்டாயிற்றென்றாலும் பொருந்தி யுண்மைக்கொரு கெடுதியுமு ண்டாகாது நிலையுதல்பெறும்? இப்படி விசாரித்தறிவதொழிந்து சைவநலத்தோ டொப்புடையதாக வவ்வாபாசகர் கூறுமவல சித் தாந்தத்தை யினிக்கொஞ்சம் விசாரித்து ஒழிப்பாம்.

அசத்து - சொன்மாத்திரையாயுள்ளதென்பர். இது சொன் மாத்திரையாயுள்ள சசவிஷாணத்தோடன்றோ ஒக்கும்? சசவிஷா ணம் என்பது முயற்கொம்பாகையால், அது தனுகரணபுவனபோ கங்களாய் விரிந்த பிரபஞ்சத்தோடெங்ஙனே வொப்பிட வுரித்தா ம்? அனுபவ வேத்யமாகிய வோர்பொருளைச் சொன்மாத்திரை யாகக்கூறுத லெங்ஙனே பொருந்தும்.? சசவிஷாணம் அநுபவத் துக்கு வராமலும், தனக்கென வோர் முதலில்லாமலு மிருப்பது கொண்டே யன்றோ சொன்மாத்திரையா யுள்ளதென்று யாவரு மங்கீகரிப்பர்? அங்ஙனமல்லாத பிரபஞ்சமாகியவசத்தைச் சொன் மாத்திரத்தது என்று கூறுவது சோம்பேறி வாதமாகவே முடிந் தது. இனித் தோற்றன்மாத்திரையாயுள்ளதென்பதனையும் விசாரி ப்பாம். இது மருமரீசிகை யென்னுங் கானற்சலத்தோடுவமிக்க ப்படும்.கானலிற்சலம் தோற்றன்மாத்திரமாயுள்ளதன்றி அதுவும் அனுபவத்துக்கு வராது. இவ்வுபமானதிருஷ்டமாகிய பிரபஞ்சம் அனுபவவேத்யமாவதொன்றாகையால், விரோதம் பெற்றழியும். இன்னுங் கானலிற் சலமுண்டாவது சூரியனது உஷ்ணசையோக த்தாற் கண்ணினது குற்றமாம். இங்கே போந்த கானற்சலத்தில் கானல் ஒன்று, சலம் ஒன்று, கண்டகண்ணொன்று, கண்குற்றமொ ன்று, காரணமாய்நின்ற கதிரொளியொன்று, அதனுஷ்ணமொன் றுஎன்னும் விவிதமுண்டாகையால் அசத்துக்கபாவங்கூறிப் பிரம மொன்றேயெனச்சாதிக்கு முபமேயமெங்ஙனேநிலைக்கும்.? அன்றி யும், ஒருபமேயத்தைச் சாதித்தற்கு ஒன்றிலொன்று முரணிய

விரண்டுவமானங்களைக் காட்டிய அறியாமையும் வெளிப்பட்டது.
முயற்கொம்பு சொன்மாத்திரையாயுள்ளதும், கானற்சலம் தோற்
றன்மாத்திரையாயுள்ளது மாகின்றமையால். சொன்மாத்திரையா
யுள்ளது தோற்றன்மாத்திரத்ததாவதும், தோற்றன் மாத்திரையா
யுள்ளது சொன்மாத்திரத்ததாவதுங் கூடாமையா லிவ்விரண்டுப
மானங்களையும் அசத்தாகிய பிரபஞ்ச நிரூபணத்தி லவெடுத்துக்
கொண்டது கேவலம் அஸங்கதமாகவே முடிந்தது. இன்னபேர
வதியின் முடிந்த வஸ்து நிரூபணம் சைவஸித்தாந்தத்தோடொப்
பமுடிந்ததாகக்கூற வெழு மவலஞானமு மடியோடே சாய்ந்ததெ
னவறிக.

சைவர்,—தோற்றிநின்றழிவதாகிய அசத்து காரியமும்,அநாதிநித்
தியமாகிய மாயை காரணமும் ஆம்.

மாயாவாதி,—காரணமெத்தன்மைத்தோ அத்தன்மைத்தாகவேய
ன்றோகாரியமிருக்கவேண்டும்? அநாதி நித்தியமாகியமா
யையில், தோன்றிநின்றழிவதாகிய அசத்து காரியப்படு
மாறெங்ஙனம்? அதாவது=அநாதிநித்தியமல்லாத பிர
பஞ்சங் காரியப்படுமாறெங்ஙனம்?

அநாதியி லாதிபிறப்பது கூடாதெனவும், அநாதி
யிலநாதியே பிறக்கவேண்டு மெனவும் விபரீதமாக
வினவு வதன்முன்னர், காரணத்திற் காரியமுண்டா
வது கூடாதெனவுங் காரணமே பிறக்கவேண்டுமெனவு
மன்றோ அவர் கடாவுதல்வேண்டும்? ஒவ்வொருபொரு
ளுந் தொழிலுங் குணமுங்கொண் டியங்குகையில், தொ
ழிலியக்கத்தாலுண்டாகும் விகாரத்தையேயன்றோ காரி
யமென்ற லமையும்? அங்ஙன மியங்குகையில் அவ்வவ
ற்றின் குணங்கெடாமலிருப்பதையே யன்றோ வுரியவில
க்கணமென்று கூறுதல் கூடும்? காரணமாகிய மாயை
ஜடமாயுள்ளது. அப்படியே யன்றோ வதன் காரியமாகி
ய பிரபஞ்ச பேதங்களும் ஜடமாயிருக்கின்றன? இரண்
டிடங்களிலுந் தன்மை குன்றாமையாற் காரணமெத்தன்
மைத்தோ காரியமு மத்தன்மைத்து என்னுஞ் சித்தாந்
தியார்கூற்று நிலைபெயர்ந்திலது.அநாதியிலநாதியே பிற
க்கவேண்டுமெனின்,ஓர்பொருள் தோற்றமின்றி யிருந்த

காலத்தை யநாதியெனவும், அந்தப்பொருள் காரியப்பாட்டையடைந்த காலத்தை ஆதியெனவுங் கூறுவதால் அநாதியிலாதி பிறந்ததாகக் கொண்டு குளாப்பது மதியீனமாம். இங்கே விசாரிக்கத்தொடங்கியது அநாதி, ஆதியென்னுங்காலங்களி னிகழுமோர்பொருளேயே யாகையா லஃதிரண்டிடத்துந் தன்மை குன்றும விருக்கக்கண்டு ஏன் அடங்கிலர்? அநாதியென்பதும், ஆதியென்பதும் அஸத்தாகிய பாசத்தினிலக்கணமன்றென வெளிப்பட்டமையால், அநாதிஆதியாகுமாவென்றுகடாவியமதங்காலைவாரிக்கொண்டது.

இனி நித்தியமாகிய மாயையினின்றும் அநித்திய மாகிய பிரபஞ்சந்தோன்றுமா வென வினவியதையும் விசாரித்தொழிப்பாம். நித்தியாநித்தியங்களி னிலக்கண மினைத்தென விசாரியாமையே யன்றோ விம்மூடவினாவுக் கிடஞ்செய்தது? சொர்நம் நித்தியம். பூஷணம் அநித்தியம். கடகம், பதக்கம், குண்டலமாதி வேறுபாடுகளாற் சொர்நமொன்றுதானே பூஷணமென்று பேர் பெற்றமையால் அவ்வேறுபாடுகளுக்கே யன்றி அவற்றைக்கொண்டியங்கிய பொருளாகியசொர்நத்துக்கு எங்கே முன்னும் பின்னும் அநித்தியஞ் சித்தித்தது? இதனால், நித்தியத்தில் அநித்தியம் பிறந்ததில்லை யென்பது சாதிக்கப்பட்டது. வேறுபாடுகளாகிய விகாரத்துக் கேனும் அநித்தமுண்டே யெனின், அந்தவேறுபாடுகளுமடங்கியிருப்பதன்றி யறவே யொழிந்தனவன்றும். அறவே நசித்தனவெனின், மீண்டு மந்த ஸொர்நத்திலிருந்து வரமாட்டா. விகாரித்துவருந் திரிவால் அதை யநித்தமென்றல் சொன்மாத்திரமாம். விகாரித்தபோதும், அதற்கு முன்னுமிருந்த சுபாவ வேறுபாட்டை விளக்கவேண்டியே அநித்தம், நித்தம் என்னும் வழக்குகளுண்டாயினமை யறிக. நித்தப்பொருள்களே யன்றி அநித்தப்பொருள் கிடையவே கிடையாவென்பது சைவநூற்றுணிவாகையால். இந்தவுபமானத்தாலுபமேயம் வெளிப்படலால், அஸத்திலக்கணமறியாது அரற்று மஞ்ஞானிகள் கூற்றழிந்தது! அழிந்தது !!

சைவர்,—கதிர்முன் இருள் முனைத்துத் தோன்றுதவாறுபோலச் சத்தினெதிர் அசத்து விளங்கி நில்லாது.

மாயாவாதி,—அசத்து இருள்போல அபாவபதார்த்தமே யன்றித் திரவியமல்லவென்பது ஸ்வதசித்தம்.

இருளை அபாவமென நாட்டற்கு [அம்மாயாவாதி] பின்னுங் கூறுவான். (யாதொரு வஸ்துவையும் ஒளியைக்கொண்டு பார்த்த பின்னரோ நன்குதெளிகின்றதாதலானும், அவ்வொளியைக் கொண்டு இருளைக்காண வென்றால், இஃது காணப்படவில்லையாதலானும் பேரொளியுடைய தேயுப்பொதுமையின் அபாவமேயிருளென்று தெள்ளிதிற்றுணிதற்பாற்று) என்று அவன்பிதற்றும் பேதமையைக் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். ஒளியினது சத்தி வியாபகத்தில் வியாப்பியமுற்று இருட்சத்திபடங்கிக் கிடக்குமுறைமையை மேலிடத்தில் யாம்விரித்துள்ளேமாகையால் ஒளியைக்கொண்டு இருளைக் காண்பது கூடாது. சூரியனொளியைக் கொண்டு நட்சத்திர வொளியைக் காணக்கூடாதவாறுபோல. பானுவொளியைக்கொண்டு தாரகையொளியைக் காணக்கூடாமையா லத்தாரகையொளிக்கு அபாவஞ்சொல்வதெப்படி? பானுவொளியினது அபாவமே தாரகையொளியென்றுஞ் சொல்லுமாறெங்ஙனம்? ஒளியைக்கொண்டு பார்க்கத்தக்கவை அந்தத்தேயுப்பொதுமையி னொளிக்குக் கீழிட்ட அப்புப்பிருதிவிகளின் காரியகோடிகளேயன்றி அதற்குமேலிட்ட வாயுவாகாயங்களாகா. காற்று, ஆகாயம், திக்கு, மனம், ஆன்மா, சிவம் இத்யாதிபதார்த்தங்கள் ஒளிக்கு விஷயமாகாமையால் அவற்றை யொளியினது அபாவப்பொருள்களென்றல் யாண்டமையும்? இவ்வுண்மைகண்டபின்னர் ஒளியினது அபாவமே யிருளென்று கூறுதலெங்கே நிலைக்கும்? தேயுப்பொதுமையி னொளிக்கு இருள் அபாவப்பொருளென்றபடி யேனைய நான்குபூதங்களி னபாவப்பொருள்க ளெவையாகவவர் கூறுவாரோ தெரியவில்லை. பெயரும், உருவும், நிறமுங் கொண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாகு மோர்பொருளையில் பொருளாகச் சாதிக்க வவர்மனம் நாணிலைபோலும். அன்றியும், தாமெடுத்துக்கொண்ட வுபமானவாயிலாக வுபமேயத்தை யெப்படிச் சாதிப்பா ரென்பதுந் தெரியவில்லை. தேயுப்பொதுமையினொளி கண்டப்பொருளாகையால் அதனபாவப்பொருளிருளென்று அவர்கோடல் ஒருவாறிசையும். அகண்டமாகிய சத்தொளியினிடத்துப் பாசமாகிய விருளுண்டாமாறு எங்ஙனம்? ஒளியானது ஓரிடத்துள்ளதும், ஓரிடத்தில்லதுமாயினன்றி இருள் சீவிவிடமின்றாகையால், அங்ஙனமேயன்றே சத்தசத்துக்களிட

த்துங் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது? அசத்தாகிய வபாவப்பொருளுண்டாதற்குச் சத்தாகிய வதிட்டானப்பொருள் கண்டிதமாகுங்கால் அது சச்சிதாநந்தாதி நிரதிசய லட்சணமுடைய பரதத்வப்பொருளாதல் கூடாது! கூடாது!! இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—சத்து, அசத்து, சதசத்து என்பவற்றுள் சதசத்தாற் சத்தானது அநந்யமா யறியத்தக்கதும், அசத்தானது சுட்டியறியத்தக்கதுமாம்.

மாயாவாதி,—அறிபவனாகிய சதசத்து சத்தை அநந்யமாகக்கண்டபோது, அறிவானும் அறியப்படுபொருளும் வேறல்லவாம்.

மேலிடத்தில் அசத்து ஜடமாகையா லஃதொன்றினையுமறியாது. சத்துநின்மலமுடையதாகையா லதுவுமொன்றை யறிவது வேண்டாது. சதசத்து அசத்தை விரவிய குற்றத்தா லவ்வசத்தைச் சுட்டியறிந்தும், அவ்வசத்தின் றெுந்தநீக்கத்தின்பொருட்டாகச்சத்தையறிந்தும், அங்ஙன மறிகையில் அச்சத்தநந்யமாயிருந் தறிவிக்கவறிந்து முபகாரத்தைப்பெறுமென்று யாம் கூறியிருக்கின்றோமாகையால் அநந்யமாயறிவதூம், அநந்யமாயிருந்தறிவிப்பதுமாகிய விரண்டுபொருள்களை யொன்றேயெனச்சாதித்தல் கூடாது. இவ்வுண்மைபற்றியன்றே வேதாதிகளவ்விரண்டினநந்யத்தை யேகமென்னாது அத்துவிதமெனக் கூறிற்று? அவ்வநந்யத்தை (ஒன்றாகாம லிரண்டாகாம - லொன்று மிரண்டு மின்றாகாமல்) என்று இலக்கணங்கண்டு பெரியோர் கூறிய வகையானுங்காண்க. கதிரொளியுங் கண்ணொளியுந் தம்முள் விரவியறிவித்தும்,அறிந்தும்வருகையால் அவை யேகமாகாது அத்துவிதமாகிய வநந்ய விலக்கணத்தைப் பெற்றிருக்குமுண்மையே யெடுத்துக்கொண்ட் வுபமேயத்தைச் சாதிக்கு முபமானமாக முடியும். இவ்வுண்மை ஒற்றொலியுயிரொலிகளின் வியாப்பிய வியாபக தருமங்களாலும் விஸ்தரிக்கப்படும். இப்படியறிவதொழிந்து அறிபொரு

ளே யறியப்படுபொருளுமாகுமென்று பிதற்றியது பேதமையாய் முடிந்தது. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

சைவர்,—உலகம் பிரளயகாலத்திற் றனக்குக்காரணமாகிய மாயையி லொடுங்கி நின்று மீண்டுஞ்சிருட்டிகாலத்திற்றோன்றும்.

மாயாவாதி,—மாயைதூலமா? சூக்குமமா? சூக்குமமாயின், அதிற் சூக்குமமே யன்றித் தூலமெங்ஙனந் தோன்றும்? நெல்கமுகாய் நீளுமாறெங்ஙன்? அல்லது அதுதூலமாயின், அது இருத்தற்கு இடமெங்கே? மாயை அநாதியானபடி அதற்கிடமாகத்தேடப்படுவதொன்றும் அநாதியாகுமன்றோ? காலமும், இடமும் அநாதியாகவே, அதிற்சலிக்கும் வாயுவும், ஏனையபூதங்களும் அநாதிநித்தியமாகுமன்றோ? அப்போது திரிபதார்த்தங்களே அநாதிநித்தியமென்ற லெங்ஙனங்கூடும்?

மாயாவாத மதங்கொண்டரற்று மம்மதிகேடர்கூற்றை யினிமாற்றுவாம். மாயையைத்தூலம், அல்லது சூக்குமம் என வொருவிதமாகவே யாவர் சொன்னாலுஞ் சொல்வரன்றி யிரண்டு விதமாகவுஞ் சொல்லாரன்றோ? அங்ஙனமாகுகையில் இருதிறக்கொள்கையையும் வருவித்துச் சைவர்முன்னிலையாக்கி மறுத்து விவகரித்ததென்னை? இதனால் சைவர்கொள்கை இன்னதென்றுதெரியாமல்விவகரித்ததாகவேயன்றோமுடியும்? மாயையைச்சூக்குமமெனவாவது,தூலமெனவாவது சைவர்கூறார்! கூறார்!! அது வியாபகப்பொருளாகையால். மாயையையுபாதானமாகக்கொண்டு பிரபஞ்சகாரியத்தைக்கூறுஞ் சைவசித்தாந்தப்படியேபிரமத்தையுபாதானமாகக்கொண்டு மாயாவாத சித்தாந்தமும் பிரபஞ்ச காரியத்தைக் கூறுகையால் அம்மாயாவாதி கேட்ட கேள்விகள் அவர் தலையிலேதானே விழுந்தனவென்றறிக. பிரமம் சூக்குமமா? தூலமா? சூக்குமமெனி லதிற் றூலப் பிரபஞ்சந் தோன்றுமாறெங்ஙனம்? தூலமெனி லதற்கிடமெங்கே? அப்பிரமமுள்ளவன்றே அது தங்குமிடமு முண்டாகு

கையால் பலமுதல்களுக் கிடஞ்செய்யுமோர் மதமாகி யேகவாதஞ் சாதித்த லெடுபட்டுப்போமன்றோ? மாயைஜடம். அதிற்காரியப் பட்டு மீண்டு மதிலடங்கும் பிரபஞ்சமுஞ்சடம். சடத்திற்சட முண்டாவதைக்கூறுஞ் சைவசித்தாந்தம்போலாது சித்தாகிய பிரமத்தில் அசித்தாகிய பிரபஞ்சத்தோற்றங்கூறு மாயாவாதமேயன்றோ வலக்கணுற்றழியும்? தூலசூக்குமங்கள் மாயை, பிரமமென்பவைகட் கிலக்கணமன்றாகையா லவற்றை வீணேவருவித்துக் கடாவுவது கூடாது! கூடாது!!

சைவர்,—ஆன்மாவினது அறிவு மலத்தான் மறைப்புண்டு மயங்கா நிற்கும்.

மாயாவாதி,—பாசம் ஜடம். அதன் ஸம்பந்தமாகிய மலமுஞ்சடம். ஜடமாகிய பாசம் அறிவை யெங்ஙனம் மறைத்தல் கூடும்? அநாதியே அறிவைமறைத்த பாசமு மநாதியாகுங்கா லந்தப்பாசம் அந்தத்தைப் பெறுமாறெங்ஙனம்? அந்தத்தைப்பெறின், அது ஆதியாவதன்றி அநாதியாமாறெங்ஙனம்?

பாசம் ஜடம் என்பது திண்ணமே! அதனால் அது அறிவை மறைக்காதென்பதுகூடாது. ஜடம் என்பதற் கிலக்கணந்தா னென்னை? அறிவில்லாமைமே யன்றோ? பாசத்துக்கு அறிவில்லாமையேயன்றிஅசைவில்லாமை யிலக்கணமன்றாகையால், அவ்வசைவாகிய கிரியையோடு கூடிய தென்பது தீர்மானம். ஜடமாகிய பாசம் கிரியையோடு கூடியதும், சித்தாகிய ஆன்மா கிரியையுடன் ஞானத்தோடு கூடியதுமாகையால் ஜடத்தன்மையால் பாசமியங்காதென்று பிதற்றியது நிரஸ்தம். விஷமென்பது ஜடம். அது சித்தாகிய வுயிரைச் சம்பந்தித்து வெதுப்புந் தன்மையேயன்றோ பாசபசுக்க ளிடத்திலுங் கொள்ளத்தக்கது? இனிப் பாசநிவிர்த்தியைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். பாசம் சிவசீவர்க்களைப்போலவே அநாதிநித்தியமென்பது சித்தம். அந்தப்பாசம் யாண்டும் அந்தத்தைப் பெறாது. (முத்தியிலுமூன்று முதலுமொழியக் கேள்) எனவும், (பாசங்கெடாமல்) எனவுங் கூறிய பெரி

யோர் திருவாக்குகளுஞ்சான்றும். ஸ்ரீ சிவபெருமானது திருமிடற்றிலடங்கிய விஷமானது முதல்கெடாமலும், சத்தியடங்கியு மிருக்குந் தன்மையேயன்றோ பாசவிச்சேதமாகிய முத்திக்கெடுத்துக்கொண்ட நிதரிசனமாம்? இன்னுங் கதிரொளிக்குமுன்னர் முனைத்துத்தோன்று தடங்கிக்கிடக்கு மிருளுமன்றோ மோட்ச நலமாகிய பாசவொழிவை யினிதுவிளக்கும்? இவ்வுண்மைதோராது விபரீதம் பேசியது வீண்பிரஸங்கமாய் முடிந்தது. சைவ நூல்களின் முடிபுணராது சழக்குரைபேசுஞ் சண்டிகளோடு விவகரிப்பது கஷ்டம்! கஷ்டம்!!

சைவர்,—இல்லாத ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிக்கப்பட்டவா றென்னை? அங்ஙனங் கற்பிக்கப்பட்டவை மீண்டுங் கழலுமென்பதென்னை? பின்னர் கழலத்தக்கவை முன்னர் கற்பனையானவா றென்னை?

மாயாவாதி,—நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலிலிருந்தவனுக்கன்றோ தெரியும்? அங்ஙனமிராதவனுக்கு அதனது அருமை புலப்படுமா? இருளில்லாவிட்டால் ஒளியினது விசேடம் நன்குபுலப்படுமா? விவகாரத்திலேனுஞ் சகசீவர்கள் கற்பிக்கப்படாவிட்டால் அவற்றின் பிரதியோகியாகிய பிரமலட்சியம்அறிவிலிகட்கு நன்குபுலப்படுமா? இங்ஙனம் பிரமலட்சியம் வரைப்படுத்துணர்த்துவான் கற்பிக்கப்பட்ட அபாவமாகிய ஜகஜீவர்கள் பின் விசாரணைசெய்தவழி நிலைநிற்குமா?

பிரமம் ஒன்றேயுள்ளதும், அதற்கிரண்டாவது கிடையாதென்பதும் மாயாவாதிகள் துணிபன்றோ? ஜகஜீவபரங்கண் மூன்றும் ஏகமாகிய பிரமமாகாவன்றோ? இரண்டு என்னுஞ் சொல்லுக்கே யிடங்கொடாத பிரமத்துக்கு முன்னர் ஜகம், ஜீவன், பரம் என்னும் விவிதங்கள் முளைத்தவாறென்னை ? என்று பல வினாக்களை யெம்மனோர் வினவியது யுக்தமே! இங்ஙனமாக, நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலிலிருந்தவனுக்கன்றோ தெரியும் எனவும், இருளில்லாவிட்டால் ஒளியினது விசேடம் புலப்படுமா எனவும் பிரஸ்தாபித்துச் சமாதானங்கூறி

க்கொண்ட அவர் தடிப்புத்திக்கு நாமென்ன செய்யலாம்? அவர் கூற்றின்படியே வெய்யலினது அபாவம் நிழலும், ஒளியினது அபாவம் இருளுமாகின்றனவன்றோ? இவ்விரண்டுங் கண்டப் பொருள்களாகையால் அதுபொருந்தும். பிரமம் அகண்டிதமாகையால் அதனபாவமே ஜகஜீவபரங்களென்ற திழுக்காம். வெய்யல், நிழல் என்கையில் அந்த நிழல் ஓர்மரம் - அல்லது வேறுபொருளை யாச்சிரயித்துண்டாவதன்றித் தானே யுண்டாகாது. வெய்யல்-மரம் – இடம் – நிழல் இவற்றிற்கு வேறாயுள்ள வொருவனே ஆரோக்யத்தை யனுபவிக்கவுரியவன். இவ்வுபமான த்ருஷ்டமாகிய பிரமத்தினிடத்தில் அவ்வாபாசகர் கூற்று எங்ஙனோநிலைக்கும்? மரத்தினது நிழல் வெய்யலிருந்தபோது பூமியினிடத்துண்டாகையால் பிரமத்தினது நிழல் எது இருந்தபோது எதனிடத்திலுண்டாயிற்று? மரத்தினது நிழல் மரமிருந்தபடியே தழைந்து கிளைமுதலியவற்றோ டுண்டாகின்றமையால், அப்படியேயன்றோ பிரமசுபாவத்துக்கு வேறாகாமல் பிரமத்தினிழ லுண்டாகவேண்டும்? பிரமத்தினிழலென்று ஈண்டுமாயாவாதி யுரைத்தது ஜகஜீவபரங்களே யாகையால், இந்த நிழல் பிரமசுபாவத்துக்கு வேறானதன்றாகவேண்டும். அன்றியும், ஜகம் என்பது கேவலஜடப்பொருளும், ஜீவன் என்பது கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி யுபாதியுடையதும், பரம்என்பது ஸர்வஜ்ஞத்வாதி யுபாதியுடையதுமாகு மிலக்கணங்களை அன்னோர் கூறுவதுண்டாகையால், இம்மூன்றையுமுடைய சுபாவசீலத்ததாகவே அதிஷ்டானமாகிய பிரமமும் நிச்சயிக்கப்படும். ஜகஜீவபரங்கண் மூன்றும் அபாவமாகிய நிழலாகுங்கால் அந்தநிழலினிடத்துண்டாகும் ஆரோக்யத்தை யெந்தப்புருஷனோ அனுபவிக்கத்தக்கவன்? ஏகமாகிய பிரமமொன்றையே சாதிக்கவெழுந்து அதுவிகாரமில்லாதது, உருவமில்லாதது, குணமில்லாதது, மலமில்லாதது என்பனவாதி யிலக்கணங்களைக் கூறிவிட்டுப், பின்னர் ஜகஜீவபரங்களாகிய விகாரங்களையும், நிழலுண்டாதற்கேதுவான வுருவத்தையும், ஜடத்வம்-கிஞ்சிஜ்ஞத்வம்-சர்வஜ்ஞத்வம்என்னுங் குணங்களையும், உபாதிவசப்பட்டு வருந்துதற்கிடமான மலத்தையும் அவர் கடைப்பிடித் தொழுகுங் கூற்று அந்தோ கொடிது! கொடிது!! இது என்போலுமெனின், பஞ்சபாண்டவரை நான் அறியேனா கட்டில்கால்போல என்று வாயாற்கூறி, மூன்று விரலை

க்காட்டி, இரண்டுவிரலைக் கீழே தாழ்த்தி, ஒருவிரலாற் பூமியிற் கோடிழுத்த அவிவேகி யொருவன் செய்கைபோல்வதேயாம். இப்படியே அவர் காட்டிய ஒளியிருள்களின் றிட்டாந்தமும் விசாரமுகத்து அவலப்பட்டழியும்! அழியும்!!

இது நிற்க, நிழலினது ஆரோக்யம் வெய்யலி லிருந்தவனுக் கன்றோ தெரியும் என்று அவர்கூறிய நியாயம் வாயாற் சிரிக்கத் தக்கதன்றாம். ஒருவன் பூர்வஜந்ம விசேடத்தால் சகல சௌக்யங்களையுங் குறைவின்றி யனுபவிக்கத்தக்க பாக்யவானாகுகையில் அவனுக்கு அந்த ஸௌக்யத்தினருமை புலப்படுமாறு இடையில் தரித்திர முண்டாகவேண்டுமென்று இழவெடுக்கவந்த அம்மாயாவாதியை யென்ன செய்தாற்றான்றீரும்? கன்மங் காரணமாகவே ஸௌக்யாஸௌக்யங்கண் முதலிய போகங்களுண்டாகு மென்று வேதாதிகள் கூறுமுண்மையையறியாத கொடுமையால் அவர்பிதற்றியது பெரும்பேதமைத்தே! ஒருவன் செல்வவானாகவும், ஒருவன்தரித்திரவானாகவும், ஒருவன் எசமானனாகவும், ஒருவன் அடிமையாளாகவும், ஒருவன் தண்டிகை ஏறுபவனாகவும், ஒருவன் அதைச்சுமப்பவனாகவு முண்டாயிருக்கும் விசித்திரம் யாதென்று எழும் வினாக்களுக்கு இப்படிக் கடவுள் சிருட்டியாவிட்டால் உலகம் நடக்குமா என்று சமாதானங் கூறும் ஊணர் மகமதியர் செய்கையோடொப்ப மாயாவாதி யுரைப்பது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! கன்ம மென்பதொரு பொருளை யங்கீகரியாமையால் ஊணர் முதலினோர் அங்ஙனம் பிதற்றுத லொக்கும். (அறத்தாறிதுவென வேண்டா சிவிகை - பொறுத்தானோ டூர்ந்தானிடை) என்னும் பிரமாணத்திற் கட்டுண்டு விவகாரத்திலேனும் யாம் வைதிகர் என்று கூறித்திரியும் மாயாவாதிகள் அங்ஙனம் பிதற்றுத லெங்ஙனங் கூடும்? அன்றியும், பிரமலட்சியம் அறிவிலிகட்குப் புலப்படுமா என்று வினவினாராகலின், அவ்வறிவிலிகள் யாவர்? ஜகஜீவபரங்கள் நிழலாய் முடிந்தமையால் அவற்றை யனுபவிக்கும் புருஷர் வேறுவேண்டும். அவர் ஜகஜீவபரங்களிற் சீவரோ யெனின், நிழல் வேறுதேடவேண்டும். ஜகம், பரம் என்பவைகட்குங் கதிதேடவேண்டும். ஒன்றுமில்லாத பிரமத்திற் கற்பிக்கப்பட்ட ஜகஜீவபரங்களைப் பின்னர் விசாரித்துழியில்லாமற் போய்

விடுமென்றுரையாடிய அவரோமைமதியையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். அவற்றை விசாரிப்பவர் யாவர்? ஜசமா? ஜீவனு? பரமா? அதிட்டானபிரமமா? அனுபவத்திற் சிவர்களே விசாரிக்கையால் ஜீவன் தன்னை விசாரித்துத் தன்னையும், தன்னோடு விசாரிக்கப்படும் பரம் - ஜகம் என்பவைகளையும் அபாவமாக்கிக்கொள்ளும் பெருமை சாலவழகுடைத்தே! அதிட்டானபிரமம் விசாரிக்கின்றதெனின், விகாரியென்பது பெறும். அல்லாமலும் மரமே தன்னிழலை யடைந்தனுபவிக்கும் புருஷர்களை விசாரித்து அபாவமாக்குதல் கூடும். இப்படி விரோதம் பெற்றழியுமுபமானங்களா லவர்காட்டப்போந்த வுபமேயமாகிய பிரமத்தன்மை நிலைக்காமையால், கேவலம் பசுப்பிராயர்களென்றே அவரைத் தீர்மானிக்கவேண்டியது. மரம், மரத்தினிழல், அதையடைந்தனுபவிப்பவர் என்னும் பகுதிகள் விசாரித்துழி நிலைபெறுதல்போலவேயன்றோ பிரமமுதலிய பதார்த்தங்களும் விசாரணையிற் கெடாது நிற்கும்? மரம் அழிந்தபோதன்றி நிழல் அழியாதாகையால், பிரமம் அபாவமான காலத்தன்றி அதனாலுண்டாகும் ஜகஜீவபரங்களும் அபாவமாகா வெனவறிக. வெய்யல் மிகுந்த வோரிடத்தில் நிழலில்லாதபோது அங்கு மரமில்லையென்று தீர்மானிக்கிறபடியேயன்றோ ஜகஜீவபரங்கள் அபாவமாகிற காலத்தி லவற்றினதிட்டானமாகிய பிரமமும் அபாவமாயிற்றென்று தீர்மானிக்கவேண்டியது? ஒன்றுமேயில்லாமற் போய்விடுகிற சூனியவாதமாக முடிந்த அம்மாயாவாதம் எங்ஙனே நிலைக்கும்? இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

சைவர்,—பால் தயிரானதுபோல் பிரமம் பிரபஞ்சமாகப் பரிணமித்ததுண்டெனின், மீண்டுந் தயிர் பாலாயிடினன்றோ பரிணமித்த பிரபஞ்சம் பிரமமாயிடும்?

மாயாவாதி,—தயிரைப் பசுவுக்கு ஊட்டினால் மீண்டும் அது பாலாகும்.

தயிர்மாத்திரந்தானே பசுவுக்கு ஊட்டினால் பாலாகும்? எந்த வசுத்தநீரேனும், பண்டமேனும் பசுவுக்குணவாகுங்காலவையும் பாலாகுமாகையால் தயிரைமாத்திர முரைத்தது தவறாகும். பால்மாத்திரமே யன்றி வேறுபொருள்கள் தயிராகாமையரல் விருத்தோபமானங்

கொண்டதும் விரோதித்தது. இன்னும், தயிரைப்பசுவுக்கு ஊட்டி அதை மாத்திரம் பிரித்துப் பாலாகவெடுத்தல் கூடுமோ? ஓரிடையன் தயிருண்டிறந்தபோது அவன் வயிற்றைக்கீறிச் சோதித்த பண்டிதர்கள் எருமைப்பால் இவ்வளவென்றும்,பசுவின்பால் இவ்வளவென்றும் பிரித்துரைத்தனரென்று அம்மாயாவாதி யோரிடத்திற் கூறியிருக்கிறபடியே ஓர் பசுவினிடங் கறக்கும் பாலில் தயிரிலுண்டாகிய பால் இவ்வளவென்றும், மற்றையுணவுகளா லுண்டாகிய பால் இவ்வளவென்றும் பிரித்துக்காட்டுதல் கூடுமோ கூடாதோ தெரியவில்லை. இடையன் வயிற்றில் தயிரைக்கண்டு இன்னின்னபாலின் சம்பந்தமுடையது இத்தயிரெனக் கூறினதொழிந்து அந்தந்தக் கூறுகளைத் தயிரிலிருந்து பாலாக்கிக் காட்டினதுண்டா? இவராவது தயிரைப் பாலாக்குவாரா? வேறு நல்லபால் எளிதிற்கிடைக்கையால் தயிரை மீண்டும் பாலாக்குவதவசிய மன்றெனின், அநுபவத்துக்கு வந்திராத விஷயத்தை யாசரிப்பது கூடாது. இங்கே யெடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் பிரமம், பிரபஞ்சம் என்பவற்றை விளக்குவ தொன்றாகையாலின்னுங் கொஞ்சம் அதை விசாரிப்பாம். பிரமம் பிரபஞ்சமாயிற்று. பால் தயிராயிற்று. பாலானது பிரைக்குற்றத்தா லன்றோ தயிராயிற்று? தனக்கிரண்டாவதில்லாத பிரமம் எந்தக்குற்றத்தாற் பிரபஞ்சமாயிற்று? தயிரைப் பசுவுக்கூட்டினா லன்றோ மீண்டும் பாலாகும்? பிரபஞ்சத்தை யெவ்வாறுசெய்தா லதுமீண்டும் பிரமமாகும்? பிரபஞ்சந் தானாகவிசாரித்தாற் பிரமமாகு மென்பார்போலும். பால், தயிர்களுக்கு அவற்றைப் பரிணமிக்கச் செய்பவன் வேறானாற்போலப் பிரமம், பிரபஞ்சமென்பவைகளுக்கும் அங்ஙனஞ் செய்பவன் வேறாகவேண்டும். அஃதின்மையின், அவரெடுத்துக்கொண்ட வுபமானம் அவரைத் தெருவில்விட்டது.

சைவர்,—மாயையிலுண்டாகும் பிரபஞ்சம்மாயையிற்றானேயொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்படும்.

மாயாவாதி,—மரத்திலுதிர்ந்த விலைகள் அம்மரத்திற்றானே யொடுங்கி மீண்டும் வருவதுண்டோ? இங்ஙனங்கேட்ட உலகாயதனைநோக்கி அம்மரத்திற்குக் காரணமாகிய பிருதிவியிலொடுங்குமென்று சைவநூல்கள் கூறுவதென்னை?

இந்த வினாவிடைகளால் அம்மாயாவாதிக்கு ஆதரவுண்டானதாகப் பொங்கி யெழுந்தனர். எங்ஙனமெனின், மரத்திலுதிர்ந்த இலை மரத்திலொடுங்காமல் மண்ணிலொடுங்கலால், அப்படியே மாயையிலுண்டான பிரபஞ்சம் அம்மாயையிலொடுங்காமல் அதற்குக் காரணமான ப்ரமத்திலொடுங்குமென்று கூறவிடமுண்டாகையால். இன்னும், பாலிலுண்டான தயிர் அந்தப்பாலிலே தானே யொடுங்காமல் அதற்குக் காரணமாகிய பசுவினிடத்தே யொடுங்குமென்று கூற விடமுண்டாகையால். மேலுண்மையை விசாரிப்பாம். சிவஞானசித்தியார் - சுபட்சம், முதற்சூத்திரம் (மாயையிலுள்ளவஞ்சம் வருவதுபோவதாகு - நீயதிங்கில்லையென்னி னிகழ்த்திடுமுயலிற்கோடு, போயுருமிலைகளெல்லா மரங்களிற்புக்குப்போதி, ஞயிடுமதுவுமென்னிற் காரணங்கிடக்கவாமே.) என்னும் வாக்கியமே அவரெடுத்துக்கொண்ட வாதரவாயுள்ளது. இந்தவாக்கியத்தில் (மாயையிலுள்ளவஞ்சம் வருவதுபோவதாகு, நீயதிங்கில்லையென்னி னிகழ்த்திடுமுயலிற்கோடு) என்பது சித்தாந்தியார் கொள்கை. (போயுருமிலைகளெல்லா மரங்களிற்புக்குப்போதி,ஞயிடுமதுவும்)என்பது உலகாயதன்கொள்கை. (என்னிற் - காரணங்கிடக்கவாமே.) என்பது சித்தாந்தியார் துணிவு. இவற்றுள், (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு மரத்திற்குக் காரணமாகிய மண்ணில் அம்மரத்திலிருந் துதிர்ந்த இலைகள் ஒடுங்குமென்று கூறுவதும், அப்படியே மாயைக்குக் காரணமாகிய பிரமத்தில் அம்மாயையிலிருந்துண்டான பிரபஞ்ச மொடுங்குமென்று கூறுவதுஞ் சைவசித்தாந்திகள் கூற்றாக வம்மாயாவாதி கண்டுபிடித்தது அதிசயம்! அதிசயம்!! (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு (அங்ஙன முதிர்ந்த இலைகள் சத்திருபகாரணமாய் நிலைபெறுடைமையினது மீளத்தோன்றுதற்குரிய பிறகாரணங்களெல்லா மதனோடொருங்குகூடிய வழி யவ்வாறே தோன்றும், அல்லுழித்தோன்றாதாகலி னது பற்றிக் கடாவென்னை?) என்று திராவிட பாஷ்யகாரர் தமது பொழிப்புரையிற் கூறியிருக்கு முண்மையை யறிந்தடங்குக. இதனால், பிரபஞ்சம் அதற்குக் காரணமாகிய மாயையிலொடுங்காமல் அம்மாயைக்குக்காரணமாகிய பிரமத்திலொடுங்குமென்று சைவர்கூறுவரெனப் பிரமித்தாடிய சழக்குரை சரிந்துபோயிற்று. இனி (காரணங்கிடக்கவாமே) என்பதற்கு மரத்திலுதிர்ந்த இலை அதற்குக் காரணமாகிய மண்ணிலொடுங்குமென்று மாயாவாதி பொருள்கொண்டவஸங்கதத்தைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். பிரபஞ்சம் அதற்குக்கா

ரணமாகிய மாயையி லொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்பட்டு வரும் என்பதை நாட்டவேயன்றோ (காரணங்கிடக்கவாமே) என்று ஆசாரியர் கூறினர்? காரணங்கிடக்க வென்கையா லுபதானமும், ஆமே யென்கையா லதிற்காரியந் தோன்றி வருகையும் பெறப்படுதலறியாது காரியங்களொடுங்குதலையே யாண்டுரைத்ததாகப் பிதற்றியது என்னபேதமை? அதவா அவர்கொண்ட பொருளின்படி நோக்கினும், மரம் இலையைத் தந்ததுபோல் மாயை யுலகத்தைத்தரலும், இலை மண்ணிலொடுங்குமாபோல் உலகம் பிரமத்திலொடுங்கலும் பெறப்பட்டு ஒடுங்கினமண்ணிலே நின்று மிலைகள் மீளத்தோன்றாமைபோலவே யன்றோ யொடுங்கின பிரமத்திலே நின்றும் பிரபஞ்சம் மீளத்தோன்றமாட்டாது? இந்த வுபமானத்தாற் பிரபஞ்சம் பிரமத்தி லடங்குவதொழியத் தோன்றுவதொன்றல்லவென்றேற்படுகையால் உலகம் பிரமத்திலுண்டாகின்றதென்னும் அம்மாயாவாதக்கோள் மாட்சி யிழந்தொழிந்தது. ஒடுங்கினவிடத்தினின்றுமே மீளவுண்டாமென்னுந் தருக்கத்தால் பிரபஞ்சம் மாயையி லொடுங்கியும், மாயை பிரமத்தி லடங்கியும் வருதலா லப்படியே யன்றோ மீண்டும் அடங்கிய மாயையும், ஒடுங்கிய பிரபஞ்சமும் முறையே யவற்றிற்கதிஷ்டானங்களாகிய பிரமம், மாயை யென்பவைக ளிடத்திருந்து வெளிப்பட்டுங் காரியப்பட்டும் வருமென்று சைவசித்தாந்தநூல்கள் கூறும்? இன்னும், மரத்துக்குக் காரணம் மண்ணென்று அவர் கொண்டதுந் தவறுடைத்தே! வித்தில்வழி மண்ணினிடத்து மரந் தோன்றாதாகையால். இந்த வுபமானத்தால் மரங்காரியமும், வித்து காரணமு மாகின்றமையால், வித்தினிடத்தன்றோ மர மொடுங்கவேண்டு மெனின், வித்தினது ஸ்தானத்திலுபமேயமாய் நின்ற மாயை யவ்வித்தைப்போற் சூட்சுமப் பொருளாகாது கடலைப்போல் வியாபகப்பொருளாய் நிற்றலி னஃதொருங்கே முழுதும் வித்தைப்போற் பரிணமித்து விடமாட்டாது. ஒரு வித்தி லோர் மரமே பரிணமிக்கும். ஏகமாகிய மாயையி லெண்ணிறந்த வண்டங்க ளுண்டாவதன்றி மேலுமேலு மளவிறந்த வண்டப்பகுதிக ளுண்டாவதற் கியைந்த காரணத்தன்மையு மெஞ்சிக் கிடத்தலால், அத்தகைய மாயையிலுண்டாகு மண்டங்க ளம்மாயையிலே தானே யொடுங்க விடமுண்டாகும். கடலினிடத்துண்டாகு மளவிறந்த வலைகள் அந்தக்

கடலினிடத்தே தானே யொடுங்குமாபோல். அலைகளாகிய காரியங்க டோன்றி யொடுங்கு மிடத்தை நோக்க வெஞ்சி யுள்ள விட மனேக மடங்கதிகமாக வந்தக்கடலி னிடத்துக் காண்கையா லத்தகைய கடலினிடத்திற்றோன்றிய வலைக ளதிற்றானே யொடுங்கு மென்பதற் கிழுக்கென்னை? இவ்வாறான வரும்பொருள் கிடப்பவேயன்றோ காரணங் கிடக்கவாமே யென்று சைவத்தலைவருங் கூறினர்? காரணமாகிய கடல் கிடக்க, அதிற் காரியமாகிய வலைக டோன்றி யொடுங்கி மீண்டுங்காரியப்படுதல் ஆம் என்று பொருள் விரவிக்கிடத்தலு மொன்று. மேலிடத்திற் காட்டிய வித்தியார் வாக்கியத்தில் மரத்தி லுதிர்ந்த விலையைப்போல் மாயையிற்பிரபஞ்ச முண்டாமென்றது உலகாயதன் காட்டிய விபரீதவுபமானமேயன்றிச் சைவசித்தாந்தியார் கொண்டவுபமானமன்று. அவன் மதத்தை யநுவதித்துச் சமாதானங் கூறிய பகுதியே யதுவாம். அதனால், சைவநலம் கெடமாட்டாது. சைவர் கூறு முபமான நிலைபெறுவிடின்மாத்திரமே யாம்யோசிக்கவேண்டியது. புறச்சமயிகள் புலம்பலுக் கெல்லாம் யாமேனோ மாரடித்துக்கொள்ள வேண்டும்? அதுபற்றியே யன்றோ (அல்லுழித்தோனறாதாகலி னதுபற்றிக்கடாவென்னை?) என்று நஞ்சைவ பாஷ்யகாரரும் பிரஸ்தாபித்தருளினர்? கடலையும், காற்றையும், அலையையும், உவமித்துக் கடலிற் காற்றா லலையுண்டாகி யொடுங்குவதுபோல் மாயையிற் சிவனாலுலகமுண்டாகி யொடுங்குமென்று சைவர் கூறுவதை விரோதித்துச் சிலம்பி திட்டாந்தங்கூறி அபின்ன நிமித்தோபாதானங் கூறும் அம்மாயாவாதிமதத்தை யோசித்த லொன்றே மேலுண்மையை விளக்கும். உபாதானமும், நிமித்தமுஞ் சிலம்பியே யாகிநின்று, காரியமாகிய நூலைத்தருதல் அவர் மதமாகலி னது பேதிக்குமாறு யாம் கடாவுவே மன்றோ? சிலம்பியினது தேகம் ஜடமும், அதிற்போந்த தேகி சித்துமாகையால் நூல் காரியப்பட்டது தேகத்திலா? அல்லது தேகியினிடத்திலா? என்றபோது தேகத்திலென்றே வெளிப்பட்டு அவர் சாதிக்கவந்த அபின்ன நிமித்தோபாதானம் அடியோடே சாய்ந்துவிடுகிறதன்றோ? அதுபோல் சைவர் கூறு முபமானமு மறுக்கப்பட்டாலன்றோ சைவநலந் தாழ்வு பெறும்? எதிரியினது மதாநுசாரமான வுபமானங்களை மறுக்க வேண்டியதே யன்றி வேற்று மதத்தினர்க்குத்விதம் பேசி விளக்

கும் அவலதிட்டாந்தங்களை யொருபொருளாக மதித்து எந்த மதவாதியாயினும் பதிலுரைப்பது அவசியமன்று. அங்ஙனம் பதிலுரையாமையால் அவன் மதந் தாழமாட்டாது. பிரமத்தில் மாயைக்கு உற்பத்தி கூறு மாயாவாதியையும் சைவசித்தாந்தியைக் கேட்டபடியே வினவுதல் கூடுமன்றே? எங்ஙனமெனின், மரத்தி லுதிர்ந்த விலை மரத்திலொடுங்காது அம்மரத்துக்குக் காரணமாகிய மண்ணிலொடுங்குதல்போல் பிரமத்திற் றோன்றிய மாயை பிரமத்தி லொடுங்காமல் அந்தப் பிரமத்துக்குக் காரணமாகிய வேறெதி லொடுங்குகின்றது என்றுகடாவுதலேயாம். இப்படி யொருவன் வினவுவது எமக்கபிமதமன்று. மரத்தையும்,இலையையும் அவர்மதத்திலுபமானங்களாகக் கொள்ளாமையால்.அவர் சொண்டிருக்குமோ ருபமானத்தையேயன்றோ மறுத்தல்வேண்டும்?அப்படியேயன்றோ சைவரிடமுங் கொள்ளத்தக்கது? தன்மதத்துக்குப் பின் வரப்போகிற கதியை அம்மாயாவாதி நோக்காமல் எதிரி மதத்தை மாத்திர மெடுத்துப் பேசியது என்ன பேதமை? இப்படிப்பட்ட பல நியாயங்களால் மாயையிலேதானே பிரபஞ்சமுண்டாகி யொடுங்கி மீண்டுங் காரியப்பட்டுவருமென்னுஞ் சைவமுடிவு சாதிக்கப்பட்டது.

ஆயின், வித்திலொடுங்காது அதிக்கிரமிக்கும் மரத்தையும், அந்த வித்தையும் பிரபஞ்சத்துக்கும், மாயைக்குஞ் சைவநூல்க ளுவமை கூறியதென்னையெனின், வித்திலே நின்றுந் தோன்று மரம் பூமி யாதரவி லன்றித் தானே தோன்றமாட்டாதாற்போல மாயையிலே நின்றுந் தோன்று முலகம் சிவனாதரவி லன்றித் தோன்றமாட்டாதென்பதை விளக்குதற் பொருட்டே யன்றி, எதிலே நின்றுந் தோன்றிற்றோ வதிலேதானே யோர் பொருளொடுங்கு மென்பதை விளக்குதற் பொருட்டன்றாம். இவ்வுண்மை கண்டபின்னர் வீண் விவாதத்துக் கிட முண்டாகாமையால், அவரது அறியாமையை யின்னுங் கொஞ்சமெடுத் திசைப்பாம். அவர்பாலிலுண்டான தயிர்அந்தப்பாலிலேதானே யொடுங்காமல் அந்தப் பாலுக்குக் காரணமாகிய பசுவினிடத்தே யொடுங்குமென்று கூறிக்கொண்டன ரன்றோ? தயிரைப் பசுவுக் குணவாக வூட்டுவது ஸம்பிரதாயமன்று. கதாசித்தாக வூட்டுவ துண்டாகையால். பசுவுக்கு மாத்திரமே யன்றி அந்தப்பசுவின் றயிரை பெரு

மைக்கும், பன்றி முதலாகிய தாழ்ந்த மிருகங்களுக்கு முணவாக்குங்கா லது மீண்டும் பாலாகுமெனக்கூற வருமன்றோ? எருமைக்கும், பன்றிக்கு முணவான பசுவின்றயிர் எருமைப்பால், பன்றிப்பாலாகவே யன்றோ திரிந்துண்டாகும்? பசுவின்பா லாதலின் ருகையால்,பிரபஞ்சம் பிரமமாயிடுமென்றது பெரும்பேதமையே! அந்தப் பசுவின்றயிர் மானிடர்க்கே யன்றோ முக்கியமாக வுணவாகின்றது? அவரிடத்தி லது எப்படியாகின்றது? இந்தப் பிரஸங்கத்தால் தயிரானது பசுவினிடத்தொடுங்கி மீண்டும் பாலாகுமென்பதை மறுத்தோ மாகையால், அவர் விபரீதமித்தோடேமாய்ந்தது.

மேல், பால் தயிராகப் பரிணமித்தது பிரமம் பிரபஞ்சமாகியதென்பதற்கு மாத்திரமே யுபமான மாகுமன்றி அந்தப்பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாயிடு மென்பதற் குபமானமாக மாட்டாதெனின், அதற்குள்ள வுபமானந்தான் யாது? அங்ஙனங் காட்டியவிடத்துப் பூஜ்யமாகவே யாம் கொள்வேம். பிரமம் பிரபஞ்சமாக விரிந்ததென்பதற்குப் பால் தயிர்களைக்கொண்டதே தவறு. பாலுந் தயிரும் பரிணாம ஸம்பந்தம் பெற்றமையால். அப்படியே யுபமேயத்தையுங் கொள்வது அவசியம். அங்ஙனங்கொண்டு மறுத்ததை அவருமொப்புக்கொண்டே ஸமாதானஞ்சொல்லவந்து தடுமாறிப் போயின ராகையால், அது அஸங்கதமுற்றழியு மென்பதேஸித்தம். பொன்னைது பூஷணமாகுங்கால் அந்தப்பூஷணம் மீண்டும் பொன்னாய் விடுவதுண்மை யாகையால், அதுவே பிரமத்தின் விகாரமாகிய பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாய் விடுமென்பதற்கு யாமெடுத்துக்கொண்ட வுபமானமெனின், அதுவுந் தவறுடைத்தாம். பொன்னும், அதன் விகாரமாகிய பூஷணமும் ஒரு தன்மை பெற்று விளங்கலால் அது கூடும். பூஷணத்திரிவில் பொன்னுருவங் கெடாமை ஸித்தம். பிரபஞ்சத்திரிவில் பிரமசுபாவங் காணாமையாற் பிரபஞ்சம் பிரமமாகமாட்டாது. பால் தயிரானபோது பாலின்றன்மை தயிரிவில்லாமற் போனதுபோல் பிரமம் பிரபஞ்சமானபோது பிரமத்தன்மை பிரபஞ்சத்தி லில்லாமற்போயிற்று. பாலைக்காட்டிலும் தயிர் கௌரவங் குறையப் பெற்றதுபோலவே பிரமத்தை நோக்கப் பிரபஞ்சம் இழிவெய்தாகின்றது. உயர்ந்த பொருளும், இழிந்த பொருளுமாகிய பிரமம், பிரபஞ்சமென்ப

வைகட்குப் பொன்னையும், பூஷணத்தையு முவமைகொண்டு பூஷணம் மீண்டும் பொன்னாய் விடுமாபோல் பிரபஞ்சம் மீண்டும் பிரமமாய் விடுமென்று சாதிக்கத் தலைப்பட்டது அஸாமஞ்சஸமாய் முடிந்தது. இப்படியே அவர்காட்டு மொவ்வோ ருபமானமும் பேதிக்கப்பட்டு ஏகவாதத்தின்றலையி லிடிவிழுந்தழியு மாகையா லினியேனு மவர் மதமடங்கிக்கிடப்பாராக. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

சைவர்,—ஒன்றேயாகிய பிரமம் பலயோனிகளிற்புகுந்து பல பிரமங்களாயுடைந்த தென்னை? அது நின்மல முடையது என்று நீவிர்கூறுமாற்றம் தான் யோனிவாய்ப்பட்டழிதலால் பொய்ப்பட்டதென்னை?

மாயாவாதி,—சிவாகமங்கள் பதார்த்தங்கள் மூன்றேயென்றும், அவை பதிபசு பாசங்களே யென்றும் பிரதிபாதித்தற்குப் பொருளென்னை? பசுக்கள் பலவுளவென நீவிர் கூறுவதென்னை? பசுக்கள் பலவாயின், திரிபதார்த்தங்களென வரையறுத்த லெற்றுக்கு? பரமார்த்தத்தில் ஒற்றுமை நோக்கி ஒன்றென்றும், விவகாரத்தில் பலவாய் விஜ்ரும்பித்துக் காணப்படுகின்றமையால் பலவென்றுங் கூறியதெனின், இதுவே பிரமவிசாரத்திலுங் கொள்ளாததென்னை? அக்னி ஒன்ரு? பலவா? அக்னி பற்பலவாக விஜ்ரும்பித்தக்கால் அதனது அபின்னத்வமேனும் பரிசுத்தமேனுங் கெடுமா?

இந்த ஸமாதானத்தைப் பரியாலோசிக்குங்கால் பெருநகைப்பையே விளைக்கின்றது. பதியேகமும், பசுக்கள் பலவும், பாசங்கண் மூன்றுமாகப் பிரதிபாதிக்கப்படுஞ் சைவசித்தாந்தத்தில் இம்மூவித விஜாதிகளையும் பதார்த்தத்திரயங்களென்று கூறுதலமையும். தமிழ்ப்பாஷையி னெழுத்துக்கள் உயிரொழுத்தும், மெய்யெழுத்துமென விரண்டுவகைப்படுமென்று கூறி, அவற்றுள் உயிரொழுத்து பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்து பதினெட்டுமாகும் என விரித்தோதுவதா லுண்டாகிய குற்றம்

யாது? இப்படியேயன்றோ சைவசித்தாந்த விவரணத்தைக் கொள்வர் மேலோர்? திரிபதார்த்தங்களில் பசுவென்பது அந்த ஜாதியினது சமஷ்டி வாசகமாகக் கொள்ளப்பட்டதனால் வியஷ்டியாக விசாரிக்கையில் எண்ணிறந்தனவாகவெளிப்படும். இஃதொழிந்து பசுவென்பது ஏகமேயெனவும், அஃது விவகாரத்திற் பலவாகிப் பரமார்த்தத்தி லொன்றேயாக விருக்குமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுமையால், பிரமம் ஒன்றே யுள்ளதெனவும், விவகாரத்தில் அஃதொன்றே பல சீவர்க்களாகுமெனவும், அவை மீண்டும் பரமார்த்தத்தி லொன்றே யாய்விடுமெனவுங்கூறு மாயாவாதத்தோடு எங்ஙனே யொற்றுமை பெறும்? இருவர் பிரசங்கமும் வேறு வேறு அபிப்பிராயங்களைக்கொண்டிருக்கின்றமையால், அநேகம்பொருள்களை மூன்றென்று சைவர் கூறியபடியே அநேகம் பொருள்களை ஒன்றென்று யாம் கூறினோமென்று அவர் தொடுத்த வீண்வழக்கு அபஜயத்தை யடைந்தது. ஒன்றாயுள்ளது ஏன் பலவாயுடைந்தது என்பதற்கு என்ன ஸமாதான முண்டாயிற்று? ஒருபொருடானே பலவாயுடைந்து காரியப்பட்டனவென்று சைவநூல்கள் பசுவைக் கூறியதுண்டா? பெத்தமுத்திக ளிரண்டுகாலங்களிலும் பசுக்கள் பலவுள்ளனவெனவும், அவை திரிபதார்த்தங்களென்னுஞ் சமட்டிகளி லொன்றி லடங்குமெனவுஞ் சைவநூல்கள் கூறுகையால், விவகாரபரமார்த்தங்களை யேகமாகிய பிரமத்துக்குக்கூறி யிஷ்டம்போல்விவகரித்துவரு மாயாவாதி மதந்தானேமாட்சிபெறுதொழிந்தது. இனி யொன்றாயுள்ள அக்னி பலவாக விஜ்ரும்பித்தபோது அபின்னத்வமும், பரிசுத்தத்வமுங் கெட்டனவாவென்று சமாதானந் தேடிக்கொண்டதையுஞ் சற்றே யோசிப்பாம். ஒன்றாயுள்ள வக்னி பலவாக விஜ்ரும்பித்ததென்கையி லவ்வொன்றினிடத்தும், பலவற்றினிடத்தும் உஷ்ணசக்தி, தக்தசக்தி, பிரகாசசக்தி முதலியன வொருபடித்தாகவே யிருக்கக்கண்டோம். ஏகமாகிய பிரமமே யப்படிப் பலவாகுமெனி னவ்வேகத்தினிடத்தும், பலவற்றினிடத்தும் பிரமசுபாவம் நீங்காதிருக்கவேண்டும். பிரமத்தின் விகாரமென்று அவர் கூறும் உயிர்கள் சுகதுக்க ரூபிகளாய் வினைவயப்பட்டு மொத்துண்டு வருந்துகின்றவர்களும், உலகம் கேவல ஜடப்பொருளுமாகி விளங்கலால் பிரமத்தின் அபின்னத்வமும், பரிசுத்தத்வமும் அவற்றினிடத்துண்டோ வில்லையோ வென்

பதை விவேகளே யோசிக்கவேண்டியது. இதனல் ஜகஜீவர்கள் ஏகமாகிய பிரமமன்றெனவும், பிரமத்தைப்போலவே யவ்விரண்டு பொருள்களும் விஜாதித்வமெய்திய நித்தப்பொருள்க ளெனவுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இது காறும் விவகரித்து முடிவு செய்த பரிஷ் காரத்தால் சைவநிந்தையிற் றலைப்பட்டழிந்த ஜண்டி யொருவ ஞல் வெளிப்பட்ட (பேதவாததிமிரபாநு) என்னும் ஆபாசத் திரட்டு அடியோடே மாய்ந்துவிட்டது. பேதவாதமென்பது மத்வமதமாகிய துவைதஸித்தாந்தமென லறியாது பேதம், அபேதம், பேதாபேதங்களாகிய முடிவுகளைக்கடந்து அத்வைத மென்னுஞ் சிறப்புரிமை பூண்டு விளங்குஞ் சைவசித்தாந்தத் தையே பேதவாதமெனக் கொண்டெதிர்க்கவந்த பாஸ்கரனுக்குப் பலபலவென்று பல்லுடைந்து, குப்புறவீழ்ந்து குலைகுலைந்தோட நேரிட்ட புதுமையை நாடி அங்ஙனஞ் செய்தருளிய (ஆபாச ஞானநிரோதம்) என்னு மிந்தச் சிவசூரியனையேயன்றே வீரபத் திரமூர்த்தியெனத் துதித்து விரும்பாநிற்பர் மேலோர்? மேலே கூறப்பட்ட மூவிதவாதங்களும் புறப்புறச்சமயம் ஆறுகவும், புறச்சமயம் ஆறுகவும், அகப்புறச்சமயம் ஆறுகவும், அகச்சம யம் ஆறுகவும் விளங்கும். இவற்றுள் உலோகாயதம், சமணம், நால்வகைப் பௌத்தம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறப்புறச் சம யங்களாம். மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், ஸாங்கியம், மீமாம் ஸம், தார்க்கீகம், யோகம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறச்சமயங்க ளாம். சைவம், பாசுபதம், காளாமுகம், பைரவம், வாமம், மஹா விரதம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகப்புறச்சமயங்களாம். சிவாத் வைதம் – அல்லது சிவைக்யவாதம், சிவஸங்கிராந்தவாதம், சிவ ஸமவாதம், பாஷாணமோக்ஷவாதம், அவிகாரவாதம், பேதவா தம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகச்சமயங்களாம். இவ்விருபத்து நாலுசமயங்களுக்கும் அதீதப்பட்டது சைவசித்தாந்தமென்னு மு ண்மை சிற்றம்பலநாடிகள் செய்தருளிய தத்வப்பிரகாசம் என்னு நூலின்வழி யினிதுவிளங்கும். இங்ஙனமாக, புறப்புறச்சமயியாகிய உலகாயதன் முதலினேரும், புறச்சமயியாகிய மாயாவாதி முதலி னேருஞ் சைவசித்தாந்தத்தை யெதிர்ப்பது பேராச்சரியத்தையே யன்றே வுண்டுபண்ணுகின்றது? சரபத்துக்கு முன்னர் சிங்கமே தலைநீட்டாதென்ருல் மூடு, கொசுகு முதலியன தலையெடுத்து வெ

ளிப்படுவது எவ்வளவுபேதமை? தீபத்தை யணைக்கவெழுந்து அதில் விழுந்து சாகும் விட்டிற்பூச்சிகள் கதியே ஸம்பவிக்கையால் ஐயோபாவம்! என்று அவர்கள் விஷயத்தில் அநுதாபமே யுண்டாகின்றது. ஆனாலுஞ் சிறிய பாம்பாயினும் பெரியதடிகொண்டடிக்கவேண்டுமென்னும் பழமொழிப்படியே ஷை மதஸ்தர்களி லிப்போது கொஞ்சந் தலைவிரித்தாடுங் கலிநண்பர்களாகிய உலகாயதன், மாயாவாதி முதலினோரைப் போதுமானவரையில் விசாரித்துக்கொண்டோம். இவருள்ளும் ஏகாத்மவாதியாகிய மாயாவாதியை அதிகமாக விசாரித்துக்கொண்டோம். உலகாயதன் இளையவனும், மாயாவாதி மூத்தவனுமாகையால். இம்மாயாவாதியினது மதங்கிளைத்து வேர்விட்டதென்ன வெளிப்பட்ட உத்தமவாதம், சர்வமதசித்தாந்த விளக்கவினாவிடை, திருக்குதிரிசிய விவேகம் என்னும் ஆபாசத்திரட்டுகளை முறையே உத்தமவாத தூலவாதூலம், சித்தாந்த பூஷணம், திருக்குதிரிசிய விவேக கண்டநம் என்னுங் கோடரிகளால் வெட்டி யெறிந்துவிட்டோம்.

இன்னு மிம்மாயாவாதம் பலவிதமானபரியாசத்துக்குள்ளாகியலக்கணுண்டழியும்! அழியும்!! எங்ஙனமெனின்? அம்பட்டனொருவன் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னை யெப்படியோ சம்பாதித்து அதைத் தன்னுடைய அடப்பத்தில் வைத்திருந்தான். ஓர்நாள் அவன் அரசனுக்கு க்ஷவரஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் அரசன் அவனைப்பார்த்து ஊர்க்ஷேமம் எப்படி யிருக்கிறதென்று வினவினன். அதற்கு எவ்வளவு ஏழையாயிருந்தாலும் எலுமிச்ங்காயளவு பொன்னுக்குத் தரித்திரமா? என்றுஅம்பட்டன் பதில் கூறினன். அதைக்கேட்ட வரசன் புன்சிரிப்படைந்து மறுநாள் அவன் க்ஷவரஞ்செய்ய வருகையில் அவனுக்கோர் வேலையிட்டு வெளியே போகச்செய்து அவனடப்பத்தைச் சோதிக்கையில் அதில் எலுமிச்சங்காயளவு பொன்னிருக்கக்கண்டு அதையெடுத்துக்கொண்டனன். பின்புவந்த அம்பட்டன் விடை பெற்றுக்கொண்டு அடப்பத்தையு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் மறுநாள் க்ஷவரத்துக்குவந்தனன். அப்போதும் க்ஷேமவிசாரஞ்செய்தனன், அதற்கு உலகமுழுதுங் கஞ்சிக்கு அலைகிறதென்றனன். இதையறிந்த வரசன் அற்பர்களுடைய செல்வத்தின் பெருமை யினைத்தென்று அறிந்து வியந்தனன். இதுநிற்க, வேறொரு விசித்திரமு

முண்டு.'' பூனையானது ஏதாவதொன்றைத் திருடியுண்கையில் அதற்குக் கண்ணை மூடிக்கொள்வது சுபாவம். அங்ஙனமூடிக்கொள்ளுகையில் தன் கண்ணுக்கு ஒருவரும் புலப்படாமையால் இவ்விடத்தி லாருமில்லையென்று பயமற்றுத் திருடியுண்ணும். அங்குள்ளவர்கள் பார்த்து உதையாமற் போகார்களாகையால், அப்போது திடீரென்றுவிழித்து இதுதானோவுலகம் என்று மருண்டு ஓடும். இவ்விரண்டு விருந்தாத்தங்களாலும் அறியாமை மேலிட்ட ஜந்மங்களுடைய தன்மையே வெளிப்பட்டது. அம்பட்டனுக்குத் தன்னனுபவமே யுலகமெங்கு மிருப்பதாக வுண்டாகிய வுணர்ச்சியும், பூனையானது தனக்கு யாருந் தோன்றாமையால் யாருமே கிடையாதென்றுண்டாகிய வுணர்ச்சியும் நம்மாயாவாதப்பெருஞ் செல்வர்களுக்கே யன்றோ] பொருந்து முபமானங்களாயின? மாயாவாதியாவான் உலகம் தானினைத்தபோதே யுண்டென்றும், நினையாத போது இல்லையென்றுங் கூறுகின்றமையாலும், சுழுத்தியில் பிரபஞ்சம் உண்டானாற்காட்டு என்று கேட்கின்றமையாலும் அவன்கூறு ஞானத்தை அம்பட்ட ஞானமென்றும், மார்ஜால ஞானமென்றும் விவேகிகள் கூறுவர். தன்னிடம் பொன்னிருந்தபோது உலகமெங்கும்பொன்னிருந்ததெனவும், தான்கண்ணைமூடிக்கொண்டமாத்திரத்தானே யாருமில்லையென்றும் அம்பட்டனும், பூனையுங்கொண்டபடியேயன்றோ தானினைத்தபோதே யுலகமுண்டென்றும், தான் கண்ணைமூடித்தூங்குவது கொண்டே யுலகங் கிடையாதென்றும் அம்மாயாவாதி மயங்கிக்கூறுகின்றான்? இத்தகைய மாயாவாதியின் சிறப்பை யின்னுங் கொஞ்சங் கூறுவாம். ஓரிடையன் மாடுமேய்த்துக்கொண்டிருந்து ஓர் ஏரிக்கரையின்கீழ் நல்ல நித்திரை வந்து தூங்கிவிட்டனன். அப்போது பெருமழையுண்டாகி வெள்ளம் பெருகி யோடிற்று. அந்த வெள்ளத்தில் அவ்விடையன் றலைமயிர விழ்ந்து அலைந்துகொண்டிருந்தது. இடியும், மின்னலும், காற்றும் அதிகரித்து வருஷிக்கு மந்த மழையை அவனது பெருந்தூக்கஞ் சட்டை செய்யவில்லை. இந்த நிலையில் அவன்றூங்குகையில் அந்தவழியேபோன அம்பட்ட னொருவன் அவ்விடையனது தன்மையைக்கண்டு அருகணைந்து அவனைப் புரட்டிப்பார்த்தனன். அவன் செத்த பிணமல்ல வென்றும், தூக்கத்தின் பெருமை அதுவென்றும் அம்பட்டன் றெளிந்து அவ்விடை

றன்றலையிலும், முகத்திலும் வளர்ந்து காடுபற்றியிருந்த ரோமராசிகளைக் களைந்து அவனைப் புரட்டிப்புரட்டிச் சர்வாங்கமும் க்ஷவரஞ்செய்துவிட்டுப்போயினன். அன்று கழித்து மறுநாள் விழித்துக்கொண்ட அவ்விடையன் விழித்தவுடன் தன்னுடைய முகத்திற் கையையிட்டுத் தாடியை யுருவப்போனான். தாடியில்லை. மீசையைப்பார்த்தான். அதுவு மில்லை. குடுமியைப் பார்த்தான். அதுவுமில்லை. இப்படி யெங்குங்காணாமையால் அவன் தன்னிற் சந்தேகங்கொண்டு அழத்தொடங்கினான். (நான்றான் நானல்லவோ? இது—நல்லூரிலே யேரிக்கரையல்லவோ? கோனன்றான் கோனனல்லவோ? என்னைக்—கொண்டழித்து வேறு யாரைக்கொண்டணைந்தாரோ? நான்றான் நானல்லவோ?) என்று புலம்பிய விசேடத்தைக் கொஞ்சம் விரித்துரைப்பாம். அவ்விடையன் தாடி குடுமி முதலிய வடையாளங்களில்லாமற்போகவே தன்னிடத்திற் றனக்குச் சந்தேகமுண்டாயிற்று. நானாயிருந்தால் எனக்குக் குடுமி, தாடி முதலியன விருக்கவேண்டுமே! அவையில்லாமையால் நான் - நானல்லபோலிருக்கிறது. நான் படுத்திருந்தவிடம் நல்லூர் ஏரிக்கரையாச்சுதே! அது தண்ணீரில்லாத ஏரியன்றோ? இதோ விருக்கிற ஏரி தண்ணீர் கொண்டிருக்கிறதாகையால் அந்த ஏரிதானோ இது வேறு ஏரிதானோ? தாடி முதலியவற்றோடு கூடிய என்பேர் கோனனாச்சுதே! அவையில்லாமல் இப்போது காணப்படுகின்றவன் கோனன்றானோ அல்லவோ? தெரியவில்லை. தாடிமுதலிவற்றோடு தண்ணீரில்லாத ஏரிக்கரையின்கிழ்ப் படுத்துக்கொண்டிருந்த கோனன் என்னும் பேயரையுடைய என்னைக்கொண்டழித்து அவ்வடையாளங்களில்லாத வேறு யாரையோ தண்ணீர் நிரம்பிய விந்த ஏரியின் கிழ் யாரோ கொண்டுவந்து போட்டுவிட்டார்கள் என்று தேம்பித்தேம்பி யழுதுகொண்டிருந்தான் என்னும் விசேடம் நம்மாயாவாதஞானிகளுக்கே யன்றோ பொருந்தும்? பிரமம் தன்னை மறந்துவிட்டதனாலன்றோ தான் பிரமந்தானோ அல்லவோ என்று சந்தேகமுண்டாகிச் சீவத்தன்மை யெய்தி முன்னிருந்த வடையாளமாகிய பிரமநிலை பெயர்ந்து அழுதுகொண்டிருக்கின்றது? இப்படியும் பிரமத்துக்கு அவதிகளுண்டாகுமா? இவைகளேயன்றி ஆற்றிலிறங்கிக் கரையேறித் தங்களை யெண்ணிப் பார்த்துக்கொண்ட பதின்மர்களில் அங்ஙனம் எண்ணிவந்தவொவ்வொருவருந்தனித்

தனித் தங்களை விட்டு எண்ணியறிவறியாமையால் தம்மி லொருவனை ஆறுவிழுங்கிவிட்டதென்று மருண்டு ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டழுத கதையுமேயன்றே நமது பிரமத்தின்குஞ்சுகளாகியமாயாவாதிகள் பெருமையை யினிது விளக்கும்? மூடர்பதின்மருடைய கதையாகிய விந்தவுபமானத்தைப் பிரமத்தினிடத்தேற்றி அப்பெருந்தகையாளரே கூறிக்கொள்ளுவதுண்டாகையால் யாம் விசேடித்துரைப்பது அவசியமன்று. இவரை மார்ஜாலஞானிகளென்பது வேறுவிதத்தாலுஞ் சாதிக்கப்படும். "కేచిదద్వైతమాశ్రిత్య బిడాల ప్రతిమానరాః। రుద్రేణ సామ్యమన్యేషాం వదంతి ప్రవిమోహితాః" என்னும் சூதஸம்ஹிதாவசனத்தால்சிலபேர்அத்வைதமென்னும்அபேதவாதத்தையநுசரித்து மார்ஜாலச்சிரோஷ்டர்களாகி ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியோடு ஏனையதேவர்க்களையுஞ் சமானமாகப் பிரமித்துப் பிதற்றுகின்றார்கள்என்று வெளிப்பட்டது. இதனால், அத்வைதமென்னும் ஏகாத்மவாதத்தை யநுசரிப்பது கொண்டே ஸ்ரீசிவபெருமானோடு ஹீனதெய்வங்களையெல்லாம் சமானங்கூறத்தக்க வவதிஞானமுண்டாகிறதெனவும், அந்த ஞானசித்தியநந்தரமே அவர்கள் பிரமித்துப் பிதற்றுகின்றார்களெனவும் ஏற்படுகின்றது. இவ்வத்துவிதம் இன்மைப்பொருளைக் கொண்டதென்றறிக. சைவபரமாக வதை விவகரிக்குங்கால் அன்மைப்பொருள் விளங்கிநிற்கும். அசைவம்பழுத்து விளங்கு மவ்வத்துவிதத்தை யநுசரிப்போர் மார்ஜாலசிரோஷ்டரென்றதென்னையெனின், பூனையானது சுவர்முதலிய விடங்களிலிருந்து தாவும்போது இந்தப்புறந்தாவுமோ, அந்தப்புறந்தாவுமோ என்று சந்தேகத்தை யுண்டுபண்ணுவதுபோலவே அவர் பாதத்வ நிண்ணயம் பண்ணுகையில் அது சிவனோ, விஷ்ணுவோ என்று மயக்கத்திலே தானே முடியும். பூனைக்கு எந்தப்புறங் குதித்தாலும் சகசமாவதுபோல் இவர்களுக்கும் எந்தத் தெய்வத்தைச்சொன்னாலும் சகசமாய் முடிந்திடுவதால். இவர்கள் சைவருமன்று, வைஷ்ணவருமன்று. உபயபிரஷ்டர்களென்பதே தீர்மானம். சிவநிந்தையைச் சகிக்காமல் விபவஸ்தைப்படுத்திப் போலியத்துவிதமாகிய ஏகாத்மவாதத்தைக் கண்டிக்கும் சூதஸம்ஹிதையை மாயாவாதநூலென்று மருண்டு சையாண்டுவரும் அவ்வவிவேகிகள் வினையிருந்தவாறு ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அத்துவிதம் என்னுஞ்சொல்லானது அவருக்கெப்படி வுரிமையெனக்கொ

ண்டு குழப்பிவருகின்றார்களோ அப்படியே சூதஸம்ஹிதையையுந் தம்மதாக அவர் குழப்பிப் பெருங்கூச்சலிட்டு வருகின்றனர். இன்னோர் விஷயத்தில் யாமெடுத்துக்கொண்ட பிரயாஸத்துக்களவின்றாகையா லிம்மட்டிலுபரதியடைந்தாம். இவரினுமூத்தவனாகிய பாஞ்சராத்திரிக்குப் போதும்போதுமென்றுசொல்லும்படி சிவபாரம்யபிரதரிசினி, சிவதத்வசிந்தாமணி, சிவாதிக்யரத்நாவளி, சைவசூளாமணி என்னு நூல்களின்வழி அதிகமான ஸந்மானங்கள்செய்துதிருப்தியடைந்திருக்கின்றோமாகையாலிங்கேயொன்றும்அவன் விஷயத்தில் யோசிக்க விடமுண்டாகவில்லை. ஏனைய சமயிகள் பிரபாவங்களைச் சிவஞான சித்தியார் பரபட்சமுதலியவற்றாற் செவ்விதினறியலாமென்க. இது காறும் பிரஸ்தாபித்துக் கடிந்த ஆபாசஞானங்களேயன்றி வேறு ஆபாசஞானமு முண்டாகையால், அதையுங்கொஞ்சம் விசாரித்துப் பரிஷ்காரப்படுத்துவாம்.

திரிபதார்த்த பிரதிபாதக போதமாகிய சைவசித்தாந்த வுணர்ச்சி கைவர முயலும் அதிகாரிகளைப்பற்றியே மீண்டு விசாரிப்பதாம். இந்தச் சைவசித்தாந்தம் சரியை–கிரியை–யோக - ஞானங்களென்னு நாலு விதமான சிவபணிகளைக் கொண்ட தொன்றாம். இந்த நால்வகை யநுட்டானமுடையவருஞ் சைவரோயாவர். சிவனடியாரென்னப்படு மிவர்கள் ஒருவரை யொருவர் சிவமாகவே கொண்டு வழிபடுவது இவருக்கின்றியமையாத முக்கிய கடமையாம். நால்வகை யநுட்டாதாக்களும் வேடத்திலுஞ் செய்கையிலு மொத்திருப்பராகையால் ஒவ்வொருவருந் தாரதம்யம் விசாரியாது சைவ வேடம்பூண்ட யாவரையுஞ் சிவ பாவனையாகவே வழிபடல்வேண்டும். சிவஸாந்நித்யமுண்டாகுமிடங்கள் தாவரமாகிய சிவலிங்கப்பெருமானிடத்தும், ஜங்கமமாகிய சிவனடியாரிடத்துமே யென்று சைவநூல்கள் கூறுகையால் இரண்டிடங்களுஞ் சிவபாவனையே யதிகரித்தல் வேண்டும். சிவனடியார்களிடத்தில் யோக்யதை யில்லாதவழி அவரை வழிபடுதல் கூடாமையால் அதையே யன்றோ யாம் விசாரிப்பதெனின், சிவலிங்கப்பெருமானிடத்தும் யோக்யதை யுண்டோ வில்லையோ வென்று உடைத்தன்றோ பின்னர் பார்க்கவேண்டி வரும்? உடைபட்டுக் கல்லாக வெளிப்படுஞ் சிவபிரானிடத்தில் அன்புசெய்ய யோக்யமுண்டா

காமையால் சிவாலய சேவை வேதாகமங்களில் விதித்தது அவல
மாக வன்றோ முடியும்? இப்படிப்பட்ட வீண் விசாரஞ் செய்யத்
தலைப்படு மொருவனைக்காட்டிலும் அயோக்யர்கள் வேறுகிடைக்க
மாட்டார்க ளாகையால் தன்னுடைய தோஷத்தையே முதலி
லொழித்துக்கொள்ளவேண்டியது. தன்னிடமுள்ள குற்றமொழி
ந்தால் தான் நிர்த்தோஷியாய்விடுகிறானாகையால் வேற்றிடத்து
மலினங்கள் தனதுள்ளத்திற் பதியவிடமிராது. துரியோதனன்
தன்னைப்போலவே யுலகமுழுதும் பாவிகளே அதிகரித்திருக்கின்
றார்களெனவும், தருமநந்தனர் தம்மைப்போலவே யுலகமுழுதும்
நல்லவர்களே அதிகரித்திருக்கின்றார்களெனவும் பிரஸ்தாபித்தவு
ண்மைஸ்ரீமகாபாரதத்திற்கூறப்பட்டிருக்கும்விசேடத்தானுமறிக.
அன்றியும், ஏகலவனென்னும் வேடன் துரோணாசாரியைப்போ
லொரு மரப்பாவை செய்துவைத்துக்கொண்டு அதனது அயோக்
யதையை விசாரியாது அதையே துரோணராகப்பாவித்து வழி
பட்டு வந்த விசேடத்தால் ஆசாரியராகிய துரோணரிடங் கற்க
வேண்டிய வரிய வித்தைகளை யெல்லாங் கற்று அதிக ஸம்பன்ன
னானதன்றியும், மூலபுருஷராகிய துரோணாசரியனை யோர்
காலத்தில் காணநேரிட்டு அவர் விரும்பியபடியே குருதட்சணை
யாகத் தனது கட்டை விரலைத் துண்டித்து அவருக்குத் தத்தம்
பண்ணினானென்பது முதலிய இதிகாசவிருத்தாந்தங்க ளநந்த
முண்டாகையால் சிவனடியா ரிலக்கணத்தைப் பரிட்சிக்கவேண்டு
மென்பது கேவலம் அஸங்கதமாய்விட்டது. சேரமான் பெருமா
னாயனார் உழமண் சுமந்துவந்த வண்ணானைச் சிவனடியாராகக்
கண்டு வழிபட்டமையாலும், கலிக்கம்பநாயனார் - ஏனாதிநாயனார்-
மெய்ப்பொருணாயனார் முதலிய பரமஞானிகளெல்லாங் கேவலம்
வேடங்களையே மெய்ப்பொருளென வழிபட்டமையாலும், இயற்
பகைநாயனார் - மானக்கஞ்சாறநாயனார் முதலினோர் மனைவியைக்
கேட்டவர்க்கும், மகளாரது கூந்தலைக்கேட்டவர்க்கும் வேடமாத்
திரத்தானே மகிழ்ந்து அங்ஙனங்கேட்ட வயோக்யதையை நாடா
மல் கேட்டபடியே கொடுத்தருளினமையாலும் சிவனடியாரைப்
பரிட்சித்துப் பார்த்தே வழிபட வேண்டுமென்பது செல்லாது.
ஒருவரையொருவர் பரிட்சிக்க முயலுங்கால் பரிட்சிக்கத் தொடங்
குபவன் தன்னைப் பரமயோக்யனாகவும், தன்னிடத்திலெல்லாச்

சைவநலங்களு நிரம்பியிருப்பதாகவு மதித்தே வெளிப்படுவதால், தன்னிடத்திற் றன்னை யறியாமலே குடிகொண்டிருக்கும் அமங்கலங்களை யெல்லாம் யோசிக்கமாட்டான். அப்படியே பரிட்சிக்கப்படுபவனுங் கொண்டிருப்பானுகையால் அவனுக்கு இவன் குற்ற முடையவனும், இவனுக்கு அவன் குற்றமுடையவனுமாக முடிந்து ஒருவரை யொருவர் துவேஷிப்பதே பயனுக முடியுமன்றிக் குணமுண்டாவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! சிவனடியாரிலக்கணம் விசாரிக்கத்தொடங்கிய பலஸித்தி யுடனே சைகூடி விடுவதால், நிர்விசாரமுடைய சாதுக்களே யன்றோ வேடமாத்திரத்திற் குழைந்து அன்பு வழியிலொழுஞ் சிவனடியாராக வங்கீகரிக்கத் தக்கவராவர்? அன்பு என்னும் அரியபேறு கிடைக்கப் பெருமையே பலதீமைகளி லொருவன் செறிந்தழியவிடஞ் செய்கின்றது. சைவவேடம்பூண்டு சிவநேசமிகுந்தவனுக வெளிப்பட்டு யாவராலு நன்கு மதிக்கப்பட்டவனுகிய வோர் சைவன் தனது பெண்டு பிள்ளைகள், தாய்தந்தைகள், பிராத்ரு பந்துவர்க்கங்கள் முதலிய தேகஸம்பந்திகளிடத்தில் எந்தச் சைவ நலங்களைப் பரிட்சித்தோ அவர்களை யுயிர்க்குயிராயிருந்து ஓம்புதல் செய்கிருன்? எவ்வவவு ரோதனங்க ளவரா லுண்டான விடத்தும் அவற்றை யோர் பொருளாகப் பாராட்டாமல் அவரிடந் தான் வைத்திருக்கும் அன்பு அல்லது பாசம் காரணமாகவே யன்ருே அவர்களைத் தன்னிலு மினியவராகக்கொண்டு உபசரித்தும், பாதுகாத்தும் வருகிருன்? உண்மையான சிவனடியார் வந்து தன்னை யொன்று கேட்பினுந் தனது மைந்தர் மனைவிகளுக்குக் கொடுத்துச் சேடித்தா லன்ருே அன்னேர்க்கு ஏதாவ தியன்றதை யுதவுகின்றவனுகிருன்? பாசங் காரணமாகவே யன்ருே மைந்தர்முதலினேரைச் சிவனடியாரினு மேலாகப்பார்க்க நேரிடுகின்றது? இந்த நியாயத்தால் சிவவேடத்தாரைப் பரிட்சிக்க முயல்வ தெல்லாம் அன்பில்லாத குறைவென்றே ஏற்படுகின்றது. துட்டு விரயமில்லாமல் விபூதியும், உருத்திராக்கவடமும், பில்வ முதலிய பத்திரங்களுங் கிடைப்பது கொண்டு சைவவேடம்பூண்டு சிவபூஜையின் முதிர்ந்து சைவப் பழமெனத்திரிவது கொண்டே தன்னைச் சிவனடியாராக வொருவன் மதிப்பது கூடாது! கூடாது!! தன்னை மதிப்பது மாத்திரங் கூடாதன்றி யேனையவிடங்களை மதிப்பது

யுக்தந்தான். இப்படியே யொவ்வொருவருந் தம்மை மதியாமலும், ஏனையவிடங்களை மதித்தும் வழிபட்டு வருவதுண்டெனின், யாவரும் நிரகங்காரிகளாகிக் குணப்படுவார்களன்றோ? சாத்தன் தன்னையிழித்துக்கொண்டு கொற்றனை மேலாகமதித்து வழிபட்டு அன்பு பாராட்டுகிறபடியே கொற்றனுந் தன்னை யிழித்துக்கொண்டு சாத்தனை மேலாக மதித்து வழிபட்டு அன்பு பாராட்டிக் குணப்படுவதிலென்ன தடையுளது? முடிவாக வன்பே சிவவேடத்தை வழிபடுதலுக்குக் காரணமென் றேற்படுகையால் சிவவேடத்தாரைத் தாரதம்யமாகக் காண்பவர் அன்பில்லாத பாவிக ளென்றே நிச்சயிக்கவேண்டியது. அன்பில்லாமல் எவ்வளவு நூல்களைக் கற்றாலும், எத்தனை தரம் சிவ சிவ வென்று கதறினாலும், நாளெல்லாமிருந்து சிவபூஜை செய்தாலும் என்னபலனுண்டு? இத்தனையும் பெருமைக்கும், பேருக்குஞ் செய்வதாக முடியுமன்றி வேறில்லை. சிவவேடம் பூண்ட வொருவரை அவரைப்போற் சிவவேடம்பூண்ட மற்றொருவர் வந்தனம் புரிந்த காலத்தில் அதையேற்றுக்கொண்டவர் பிரதிவந்தனஞ் செய்வது அவசியம். ஒருவர் அன்பு பாராட்டியபடியே மற்றொருவரும் அன்பு பாராட்ட வேண்டிய வுரிமையால். ஒருவேளை பிரதிவந்தனஞ் செய்யாதொழியின், அது அங்ஙனஞ் செய்யாதவரது அன்பின் குறைவேயாமன்றி முதலிற்செய்தவருக்கு உண்டாகுந் தாழ்வு யாது? இவர் அவரை வழிபட்டது சிவவேடம் பாராட்டியே யாகையால் அங்ஙனம் பாராட்டி வழிபட்ட நலங்கைகூடிச் சிவப்பிரஸாத முண்டாவதிலு மென்ன தடை? இவ்வுண்மை தேராது தான் செய்த வந்தனத்துக்குப் பிரதிவந்தனங் கிடையாதபோது பெருந்துக்கமுற்று முன்வந்தனம் பண்ணியதாமே பின்னர் பலவாறு நிந்தித்துழல்வாரொனின், அவரை நாம் என்னென் றழைக்கலாம்? அன்பு காரணமாகாமல் பெருமை காரணமாக வேடம்போட்டுக் கொண்டதனாலன்றோ வீண் துக்கத்துக் கிடஞ் செய்தது? கேவலம் வேடமாத்திரத்தானும், அத்துடன் செயல்குணங்களானும், அவற்றோடுநிச்சயம்-அநுபவம்என்னும் ஞானவிசேடங்களானுஞ் சிவனடியார் தன்மை வெளிப்படும். இவை யொன்றின்மேலொன்றேறிய படிகளாக வேற்பட்டமையால் ஒன்றின் பின்னொன்று பரிபாகவிசேடத்தா லொருவனுக்குச் சித்திக்குமென்பது முண்மை.

இவ்வரிய நியாயங்களால் சிவவேடத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஒருயோசனையுஞ் செய்யாமல் ஒருவரையொருவர் சிவமாகக்கொண்டுவழிபடவேண்டுமென்பது சாதிக்கப்பட்டது. (சங்கநிதிபதுமநிதி யிரண்டுந்தந்து தரணியொடுவானாளத் தருவரேனு, மங்குவாரவர் செல்வமதிப்பேமல்லே மாதேவர்க் கேகாந்தரல்லராகில், அங்கமெலாங் குறைந்தழுகித் தொழுநோயரா யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங், கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கன்பராகி லவர்கண்டீர் யாம்வணங்குங் கடவுளாரே) என்னும் பரமாசாரியர் திருவாக்கின் விசேடத்தைக் கண்டபின்னரும் அடியார் வேடம்பூண்டொழுகும் பெரியோரிடத்து எங்ஙனே தாரதம்யங் காண்பது கூடும்? இழிந்த குலத்தவரிடத்திலுந் தாரதம்யங் காணாது வழிபடவேண்டுமென்று வெளிப்பட்ட பிரமாணத்தை யநுசந்தித்த பின்னர் நானே யுயர்ந்தஜாதி யெனவும், என்னிற் றாழ்ந்தவரே யேனையஜாதியினரெனவுங்கூறித் தன்னினத்தவரை மாத்திரமே தழுவி யுபசரித்தும், ஏனையவருணத்தில் வந்தவர் எவ்வளவு சுத்தர்களாயிருப்பினும் அவர்களைப்பொருளாகமதியாமல் ஜாதியையே முக்கியமாகப்பாராட்டியும் அவலமார்க்கத்திலுழன்று தன்னையும், தன்ஜாதியில் வேடம்போட்டுத்திரிகின்றவரையுமே யுயர்ந்த வடியார்களெனவும், சைவரெனவுங் கூறிக் கொண்டு திரிகின்றவர்கள் சைவர்ஆகார்! ஆகார்!! திருவிளையாடற் புராணத்தில் அந்தணர்வீதி, அரசர்வீதி, வணிகர்வீதி, வேளாளர்வீதி என்னும் பிரிவால் நால்வருணத்தவர் சிறப்புங்கூறப்பட்ட பின்னர் சைவர் வீதி என்று வேறுபிரித்து யாவர் சிறப்புத்தோன்றவோ கூறப்பட்டுள்ளது? அவர்க்குச் சாதியென்னை? சிவதீக்ஷை யடைந்து சம்ஸ்காரிகளாய் விளங்கும் எல்லாச்சாதியி னருமென்பதே துணிவாகையால் சிவனடியார்களிடத்திற் சாதிநலம் பாராட்டுவது கூடாதெனவேயன்றோ ஏற்படுகின்றது? ஏனையஜாதிகளை நோக்க வேளாளஜாதியிற்றானே சைவநலமதிகரித்திருப்பதனால் அவரையே சைவரென்று மிகுதிபற்றி யுலகம் வழங்கிவருகின்றது. வேளாளராவார் சுத்தகுலத்தவர் நால்வரு ளொருவராகையால் அவர்பால் அன்னியஜாதி நிந்தை விசேடிப்பதின்று. அன்னோர் பேரை யிரவலாகக்கொண்டு உயரவேண்டி முயல்கின்றவர்களே நிந்தித்துழலா நிற்பர். இவ்வுண்மைகளாலுஞ் சாதி யெம்மட்டில் நிலைபெறுமென்பதை யோசிக்கவேண்டியது. இன்னும் விசாரிக்கிற் "சாதியென்பது தேகத்தை யபிமானித்ததொன்று. சமயமெ

ன்பது ஆன்மலாபத்தைப் பயப்பதொன்று. நான் ஜாதியி லுயர்ந்தவன் என வொருவன் வெளிவரினு மவன் றன்னிலுயர்ந்தஜாதி வேறுகிடையாது என்றுசொல்ல விடமில்லை. சுத்தகுலஸ்தராகிய முதல் நால் வருணத்தவரு மொருவரிலொருவர் தாழ்ந்தவனென்பது யாவரு மொத்துக்கொண்ட விஷயமாகையால். எவ்வளவு மேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டபோதிலுஞ் சூத்திரன் வைசியனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டபோதிலும் வைசியன் க்ஷத்திரியனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப் பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டபோதிலும் க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. எவ்வளவுமேலாகத் தன்னைப்பிரஸ்தாபித்துக்கொண்டபோதிலும் பிராமணன் ஞானிக்குக் கீழாகவே தானடங்குவதல்லது அதிக்கிரமிப்பதில்லை. மேல்வருணத்தவர் சிறப்பே நிலையாதபோது இவரிற்றாழ்ந்தவனுலோமர், பிரதிலோமர் முதலியவர்களுடைய சிறப்பு எங்கே நிலைக்கும்? சமயமோவெனின், ஒவ்வொன்றும் விசேடமே பெறும். சைவஸித்தாந்திமுத லுலகாயதனீருக வொருவருந்தங்கள் சமயத்தை மற்றொரு சமயத்துக்குத் தாழ்ந்ததாக வொப்புக்கொள்ளார்களாகையால். ஒவ்வொருவருந் தங்கள்தங்கள் சமயமே யுயர்ந்தசமயம் எனக்கொண்டிருத்தலால் சமயத்தை யபிமானித்தல் ஒருவாறு பொருந்தும். தனக்கு மேலிட்டசமயம் கிடையாது என்று துணிவுகோடலால். இங்ஙனமன்றி, தனக்குமேலொருஜாதியுண்டென்று கொண்டபின்னர் ஒருவன் ஜாதியகங்காரங்கொள்ளலா லென்னபயன்? உயர்ந்தஜாதியுடைய வொருவனை நோக்கத் தானேதன்னைத் தாழ்ந்தஜாதியுடையவனுக வங்கீகரித்தடங்குவதால். தேகத்தை யிடமாகக்கொண்ட ஜாதிநல மத்தேகத்தோடுதானே யழியும். ஆன்மாவை யிடமாகக்கொண்ட சமய நலம் மேலுக்குமே லபிவிர்த்தியே பெறும். சமயம் என்பது, காலம் - பருவம், என்று பொருள் தரலால் அதை யபிமானித்தல் உசிதமென்று அப்பதத்தினடியாகவே சித்திக்கின்றது. புறப்புறச்சமயத்தி னின்றும் புறச்சமயத்தினும், புறச்சமயத்தி னின்றும் அகப்புறச்சமயத்தினும், அகப்புறச்சமயத்தி னின்றும்

-

அகச்சமயத்தினும், அதினின்றும் அதீதசமயத்தினும் புகுந்து
ஒன்றுக்கொன்று சாதகமாகமுடிந்த சமயங்களைப் பருவபேதத்
தாலொருவ னபிமானித்தல் பெரும்பயனாகவே முடிந்தது. கறுப்
புநாயை வெள்ளைநாயாக்க முடியாதாற்போல விழிந்தஜாதியிற்
பிறந்தவ னுயர்ந்தஜாதியாக விடமில்லை. கேவலங்கடையனாகிய
வுலகாயதன் புத்தனாகவும், சமணனாகவும், வைணவனாகவும்,
சைவனாகவுந்திரித லொரு பிறப்பிலேதானே கூடுமாகையா லு
பகாரவடிவமாகிய சமயங்களை யபிமானித்தல் ஸாமஞ்சஸமே
பெறும். உலகாயதனுக்கே யோகமுண்டாகிறபோது, ஏனையவுயர்
ந்த சமயிகள் பிரயோசனமடைவாரொன்பது சொல்லவும் வே
ண்டுமோ? (அறுவகைச்சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர்பொருளாய்) என்ற வச
னத்தாலுஞ் சாதியைநோக்கச் சமயத்தினேற்றம் வெளிப்பட்
டது. (விரிவிலாவறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே - யெரிவினாற்சொ
ன்னாரேனு மெம்பிராற் கேற்றதாகும்) என்ற பிரமாணத்தானும் அது
விளங்கும். எல்லாச்சமயிகளும் ஜாதியினுஞ் சமயமே யதிக
மென்று கொண்டிருப்பதாலும், அங்ஙனஞ்செய்தலால் முடி
வில் சைவஸித்தியுண்டாவதாலும் ஜாதியைவிட்டுச் சமயத்தை
யபிமானித்தலே சால்புடைத்து. சைவராயுள்ள பலஜாதிமாக்
கள் கூடி வாழ்கையில், அவர் பிரிந்து ஒருவர் ஜாதியை மற்
றொருவ ரிகழ்ந்துபேசத் தொடங்குவ ரொனி னெங்ஙனே சம
யம் விர்த்தி யடையும்? சமய விர்த்திக்கு ஹானியுண்டு பண்
ணுவதாகிய ஜாதியகங்காரம் அவசியம் உத்தமனுக்கு ஒழியத்
தக்கதே! சமயக் கேட்டுக்குக் காரணமாய்முடிந்த ஜாதியேற்றம்
பகர்ந்திடுவாரைச் சமயாபி மானிகளென்று கூறுவ தெங்ஙன்?
இவற்றைச் சீர்தூக்கின், ஜாதியை யபிமானித்தொருவன் றருக்
குறல் குணமோ, அல்லவோ வென்பது விளங்கும்! விளங்கும்!!
இதுகாறும் யாம் கூறிவந்த நியாய விளக்கத்தால், ஜாதியா
சாரங்களை விட்டுவிடவேண்டு மெனவாவது, எல்லாம் ஒரே ஜாதி
யெனவாவது, ஜாதிபேதங் கிடையாதெனவாவது காலத்திரயத்
தும் அமையாது. அந்தந்தஜாதியாரும், தங்கடங்க ளாசாரங்களிற்
றுழாது ஒழுகவேண்டுமென்பதும், தத்தஞ்சாதியுயர்வைத் தங்
கண்மட்டிலே பாராட்டுவதன்றி யேனையஜாதிகளை யிழிவுகூறி
மகிழ்தல் கூடாதென்பதும் எமது முக்கியகருத்து. ஜாதிகுலம்
பிறப்புகளோ டொப்பவே கல்வி, செல்வமுதலியவற்றால் அகங்க

ரித்தலுஞ் சமயவிர்த்திக்கு ஹானிதேடுவதாக முடிதலால் அத் தொடக்குகளிலும் பற்றெழிந்து சுத்தராகவேண்டியது.

கல்வி, செல்வம், விவேகம் என்பவை தனித்தனி வேறுவேறு பொருள்களாம். இவைமூன்றும் பூர்வகன்மவிசேடங்களாலொருவனுக்குண்டாகுமன்றி வேறில்லை. அவரவர் வினைக்கீடாகவிவற்றுளொன்றேனும், இரண்டேனும், இவைமூன்றுமேனுங் கைகூடும். இவைமூன்றுந் தீமைநன்மையென்னு மிரண்டிடங்களிலு முதவியாகநிற்கும். தீமையிலுதவியாகுங்கால் அந்தக்கல்வியுஞ் செல்வமும் புத்தியும் அவலமாகவே முடியும். நன்மையி லுதவியாகுங் காலவைமுழுதுஞ் சபலமாகவே முடியும். இதனு லிம்மூன்றுமொருவனுக்குக் கைகூடப் பெற்றகாலத்து மிவற்றின் மேலாயதொரு சிவப்பிரஸாதமன்றோ சித்திக்கவேண்டியிருக்கின்றது? அச்சிவப்பிரஸாதமுடையார்க்கு இவைவேண்டுமென்பது முசிதமன்று. நாத்திகனுக்குக் கல்வி, செல்வம், புத்தி இம்மூன்று மிருந்தால் அவன் என்ன செய்யமாட்டான்? சிவநிந்தையிற் பழுத்து உலகங்கெடச்செய்வானன்றோ? அப்படியே யூணமகமதியருஞ்செய்வாரன்றோ? கல்வி விவேகங்க ளிருந்தும் அவை யன்னோர் மாட்டுத் தீமையே விளைத்தலால் கற்றவனொன்று பிறரைப்புகழ்தலும், நான் கற்றவனென்று தற்புகழ்ச்சி செய்தலும் அவலமேயாம். (கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் - னிற்கவதற்குத்தக.) என்ற வுண்மைநிலையிற்பெயராது சிவநேசம் விடாது பற்றியொழுகுமேலோரையே கற்றவரென்றும், அறிஞரென்றுங்கொண்டு வழிபடுவர் மேலோர். (சாத்திரம்பல பேசுஞ் சழக்கர்காள், கோத்திரமுங்கு லமுங்கொண் டென்செய்வீர், பாத்திரஞ்சிவ மென்று பணிதிரேன், மாத்திரைப்பயில ருளுமாற் பேறரோ.) எனவும், (வேதமோதிலென் சாத்திரங் கேட்கிலென், நீதிநூல் பல நித்தல்பயிற்றிலென்.) எனவும், (காலைசென்று கலந்துநீர் மூழ்கிலென், வேலைதோறும் விதிவழி நிற்பிலென்) எனவும் போந்த வருள்வாக்கியங்களால் ஜாதிநலம், விருதாகல்வி, வாசாஞானம், வெளியாசார முதலிய வாபாசங்கள் கடியப்பட்டிருத்தலுங் கண்டுணர்க." ஆதிசைவம், மஹாசைவம், அநுசைவம், அவாந்தரசைவம், பிரவரசைவம், அந்யசைவம் என்னும் பிரிவுகடோன்றச் சைவநலத்துக்குரியாரைச் சாதிஸம்பந்தம் பாராட்டிச் சைவநூல்கள் கூறுகின்றனவன்றோ?இவர் சம்ஸ்காரத்தா லுத்தமோத்தமத்தன்மை யடைந்தவரென்பது முண்மையன்றோ? இவருள் ஆதிசைவர், மஹாசை

வராதி மேல்வருணத்தவர் தங்களிற் கீழிட்ட வேனைய சைவர்பால் அபகர்ஷத்வமே யன்றி ஸமத்வம் பாராட்டி வருவதின்று. அப்படியே அவாந்தர சைவராகிய வேளாளருந் தம்மிற் கீழிட்ட சைவர்பால் ஸமத்வம் பாராட்டா தொழிவர். இங்ஙனமாக, இவ்வவாந்தர சைவராகிய வேளாளர் தம்மின் மேலிட்ட வேனைய சைவரைநோக்கி அவர் ஜாதி நலம்பாராட்டுதல் கூடாதெனவும், ஸம்ஸ்காரிகளாய்விட்டபின்னர் தம்மிற் றாரதம்யங்கிடையாதெனவும் நிந்தித்துழல்வர். தம்மின்மேலிட்டவரைத் தங்களுக்கு ஸமமாக்கிக் கொண்டு தாமுயரவெண்ணுவது போலவே தம்மிற் கீழிட்டவரையும் ஸம்ஸ்காரதிருஷ்டியால் தங்களுக்கு ஸமமாக்கிக்கொண்டு அவரோடொத்துவாழவெண்ணும லவரையவமதித்தும், நிந்தித்தும் வருவது எவ்வளவு பெருந்தாழ்வு? அந்தணர் முதலியோரும், வேளாளரும், அவரிற் கீழிட்ட பேர்களும் ஜாதிகிரந்தியொழியாமல் தாங்கள் அடைந்திருக்கும் ஸம்ஸ்காரங்களையுஞ் சாதியுயர்வுக்கே துணையெனக்கொண்டு ஒருவரோ டொருவரிகலிவருவதால், அன்னோர் தாங்களடைந்த ஸம்ஸ்காரத்தா லெய்தற்பாலதாகிய ஸமானத்தன்மை யடையார்! அடையார்!! அந்தணர் முதலியவரோ டொன்றுகூட வேளாளராதியோர் எண்ணுமாபோலவே வேளாளரிற்றாழ்ந்தபேரு மெண்ணி யேறப்பார்ப்பதால், எங்ஙனே விவரைச் சுத்தர்களென்று கூற விசையும்? அந்தணர் முதலியோரே தமது ஜாதி கிரந்தியை விடவேண்டுமென்பதுண்மையாக வேளாளர் முதலியோர் அங்ஙனஞ்செய்தலின்றி மேலு முயர்ந்திடவெண்ணுதலெங்ஙனே வமையும்? அந்தணராயினும், ஏனைய வருணத்தவராயினும் எதுகாறுஞ் சாதிகிரந்தி யொழியாம லியங்கி வர்த்திப்பாரோ, அதுகாறு மன்னோர் ஸம்ஸ்காரத்தா லெய்தற்பாலதாகிய சமயநலம்பெற்றவ ராகார்! ஆகார்!! இதுமாத்திரமேயன்றிச் சிவனடியாரிலக்கணம் உபதேசகாண்ட முதலியவற்றிற் கூறியபடியே யமையாத பொழுது அவரைச் சாதகரென்றன்மாத்திரமேயன்றிச் சாத்தியரென்றல் கூடாது. சாத்தியர்க்கு மாத்திரமே ஜாதிகிரந்தி முதலிய தோஷங்கள் விலகிச் சுத்தத்தன்மையுண்டாவதால், அவருடைய தர்மத்தைச் சாதகராயுள்ளபே ரரோபணஞ்செய்துகொண்டு தாங்கடாங்களு முயர்ந்துவிடப் பார்ப்பது அவலமென்க. இதனால் சாதகராவார் தங்கடங்கள் சாதியாசாரங்களிற் பெயராது நல்லொழுக்க மெய்தித் தவங்கிடந்து, ஒருவரோ

டொருவரிகநீர்ந்து வாழவேண்டுமென்பதே நல்லோர் துணிவு. சாத்யதிசைவருமாயின் அவர்க்கு ஒருவரு முபதேசிக்கவேண்டுவ தின்று. அவரவரன்பே யவரைத்தலைப்படுத்து மாகையால். இந்தவி சாரத்தால் ஜாதிநலங்களெல்லாம் ஸாதகவடிவங்களெனவும், அன் பினதுநலங்களெல்லாம் ஸாத்யவடிவங்களெனவும் பெரியோர் து ணிந்துகூறுவர். விதிவத்தாகவும், வித்வத்தாகவுஞ் சிவனைவழிபட்ட சிவகோசரியாரிடத்தும், திருக்கண்ணப்பதேவ ரிடத்துமே யிவ் வுண்மை விளங்கும்! விளங்கும்!! ஸ்ரீமத் - அப்பர்சுவாமிகளிடத் தில் அப்பூதி யடிகளார்க்கும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரிடத் தில் திருநீலநக்க வடிகளுக்கு முண்டாயிருந்த வன்புகளுமே யன் றோ வீண்டு நிதரிசனமாதல் பெறும்? இவ்வுண்மைகளைச் சீர்தூக் கித் தாவரசங்கமங்களாகிய விரண்டிடத்துஞ் சிவபாவனை மேலி ட்டு வழிபடுவதே சிவஸாம்பிராஜ்ய விர்த்தியைப் பயக்கும்! பயக் கும்!! "தாவரசங்கமங்க ளென்றிரண்டுருவினின்று, மாபரன்பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைவைப்பன்" என்னும் பிரமாணத்தானு மதுவிளங் கும். சங்கமங்கணிற்க, தாவரமாகிய சிவலிங்கோபாஸனை விக்கிர காராதனமாய் முடிகின்றதெனவும், அது செய்தல் கூடாதென வும் புலம்பித்திரியு மாபாசங்களுஞ் சிலவுண்டாகையா லன்னவை (அர்ச்சாதீபம்) என்னும் பேரால் யாம் செய்திருக்கும் ஸத்கிரந்த வாயிலாக நிரசனம்பெற்றிருத்தல் கண்டு குணப்பட்டு உலகம் நீடு வாழ்க. சுபம்! சுபம்!!

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸ ம் ப ந் த தீ ர் த் த

சரணாரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

முற்றிற்று.